

20. september 2005

Kr. 10,-

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

70. årgang

Nr. 8

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
 VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
 VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Menneskets egenart – og helheten

Av lege Nils Røhnbæk

«For å forstå detaljene, må du se helheten». Med store bokstaver lyste denne overskrift nylig mot oss i en annonse for våre universiteter. Det var i et bilag fra Universitets- og høyskolerådet, og Norgesuniversitetet.

Dette er verdifull erkjennelse! Her sies faktisk hva noen av oss har framholdt i en mannsalder. Er det nå håp om at dette vil bli aktuelt innen våre fremste utdannings- og forskningsmiljøer? Denne erkjennelse er det også som ligger til grunn for det vi her skal se på. Det gjelder synet på mennesket. For å belyse dette vil jeg si litt om hva jeg lærte – og ikke lærte – i min studietid.

Aller først minner jeg om noe vi alle kjenner til fra vår barndom. Det er et stort emne vi her tar for oss, men vi kan gå skrittvis fram, ta med oss erfaringer fra den virkelighet vi våknet opp i, og forsøke å se den store sammenheng. Vi lærte at hver dyreart har sitt særpreg og er skapt med spesielle egenskaper som er helt vesentlige og avgjørende for deres liv. De har hver sin egenart. Fuglene har vinger og er suverene i luften, fiskene er skapt for et liv i vann, drøvtyggerne har mager til å fordøye grovfor etc. Vi lærte også at dersom vi skal stelle med og ha ansvar for de forskjellige dyr – styre eller råde over dem, slik det står i Skriften – så må vi erkjenne og ta hensyn til nettopp deres egenart. Ellers har vi ingen mulighet til å forstå dem, gi dem deres rette miljø, ernæring, fylle deres behov etc.

Da jeg senere studerte ved Norges Veterinærhøgskole, ble dette utdypet og understreket. Innen veterinærmedisinen syntes det faktisk å være større forståelse for hva slags skapninger en har med å gjøre, enn på mange områder der det dreier seg om mennesket. Ja, hva med mennesket? Det innrømmes iblant at mange sliter med å finne seg selv. Det gjelder både individer og nasjoner. Vi er blitt betegnet som åndsvesener. Men hva betyr det?

Søken etter menneskets egenart

Jeg gikk videre i mine studier. Ved Det medisinske Fakultet i Oslo had-

de jeg helt fra begynnelsen av i tankene dette med menneskets egenart – og helheten.

Mye av det jeg hadde lært i veterinærstudiet kom til nytte, og hele legestudiet igjen kunne jeg sammenligne: Når det gjaldt fysiologi og biokjemi, var det ikke store forskjeller mellom mennesket og våre medskapninger, heller ikke i anatomen, bortsett fra artsforskjellene. Også når det gjaldt sanser, instinkter, drifter og behov, organiske som psykiske – så var mye felles og likt. Ja, når det gjelder visse sansers og instinkters utvikling, overgår flere dyrearter mennesket.

Men når vi så kom til psykiatrien, husker jeg at jeg sa til mine studiekamerater, at nå begynte det å bli virkelig spennende, for nå nærmet vi oss det for mennesket særegne og avgjørende, det som skiller oss fra dyrene, og er vår egenart! Homo sapiens, den vise mann, det tenkende menneske, mennesket med iboende ånd!

Stor var derfor min forbauselse og skuffelse da begrepet ånd knapt var nevnt i hele undervisningen, eller i all den medisinske litteratur vi måtte lese. Kun ett sted kom ordet ånd inn, men da i den helt misvisende og meningsløse betegnelsen «åndssvakhet». Graden av «åndssvakhet» ble inndelt etter intelligentskvotienten! Dette viser hvor lite en forsto av begrepet ånd. Faktisk var flere som kom inn under denne diagnose mer «åndssterke» enn andre når det gjaldt visse åndskvaliteter, som f.eks. glede, trofasthet, hengivenhet etc!

Komplekse funksjoner

Så kom vi til et interessant emne, under komplekse funksjoner, nemlig bevisstheten. Her kunne vel dyrene ikke lenger følge oss? Jeg vil her gjengi ordrett definisjonen av bevisstheten, slik den beskrives i prof. Gabriel Langfeldts lærebok i klinisk psykiatri, den boken vi brukte. Selv om noen kanskje synes dette

blir litt vel komplekst, tar jeg det med, fordi det er ikke uvesentlig i vår skrittvis søken, og fordi en her er virkelig nær det store spranget, – som vi kommer til.

Definisjonen lyder slik: «Bevisstheten kan defineres som den sjelelige funksjon der registrerer alle de i et gitt øyeblikk tilstedeværende sjelelige virksomheter og fornemmelser, og som sammen med summen av individets erindringsbilder representerer en selvstendig fungerende overordnet registrerings- og vurderingsinstans».

Beskrivelsen av denne komplekse funksjon synes å være god – vel å merke for den bevissthet det her dreier seg om, nemlig våkenhet, normal våken tilstand – med etterfølgende omale av endringer i denne. Men sannelig, når det gjelder denne form for bevissthet – våre medskapninger er fortsatt med! Ja, faktisk er mange dyrearter dyktigere når det gjelder å registrere og vurdere omgivelsene enn mennesket, de er meget aktsomme, ja, årvåkne! Men med denne definisjon som bakgrunn, eller trinn i vår søken, – kan vi nå unngå å se det neste store og avgjørende sprang?

Hos mennesket ser vi en annen overordnet, selvstendig fungerende instans, som ikke bare registrerer og vurderer, men som aktivt skaper og styrer! Vi ser en bevissthet i betyd-

ningen erkjennelse, ikke som den foran beskrevne alminnelige våkne tilstand, men som evne til opplyst tilstand, til å skille mellom lys og mørke, ja – i åndelig forstand, skille mellom rett og urett, løgn og sannhet, godt og vondt etc. Denne instans og dimensjon er avgjørende for hele menneskets liv, og på alle livsområder, innad i individet, sjelen, psyken, viljes- og driftsliv, ja også for legemets funksjon og helse, og utad i alle forhold, sosiale relasjoner, fellesskap og det hele samfunn.

Den er avgjørende for holdninger, etikk, verddivurdering, karakter, moral, målsetting, oppmerksomhetsretning etc. I denne instans ligger også kraft – og makt – til det gode som det vonde. Maktutredene bør forstå at her er den avgjørende maktens sentrum. Her er kamparenaen der livskampen utkjemper, og alt avgjøres. Oppgjøret mellom maktene!

Denne instans sees ikke under mikroskopet, ikke ved hjelp av all ny teknologi. Usynlig som vinden, men mektig i sin virkning er den! Den fikk da også betegnelsen ruah (hebraisk), og pnevma (gresk), – som begge betyr vind. Og altså hos oss: **Ånd!**

Vi ser her inn i skapelsens store under: Skaperen skaper mennesket i sitt eget bilde, i Åndens lignelse! Vi er kommet fram til menneskets egenart: Vi er bolig for ånd, åndsvesener!

At vi selv kan skape og styre har enorme konsekvenser, med muligheter som ingen annen skapning har: til å skape det store, skjønneste og gode, men samtidig med den største risiko for å skape det vonde og livsnedbrytende, og styre i blinde, uten kjennskap til livet og mennesket, uten hensyn til hva som skal styres!

Her minner vi om hva vi foran innså som helt vesentlig, nemlig nødvendigheten av å kjenne artenes egenart for å kunne ha ansvar for

dem, råde over dem, forstå dem, fylle deres sanne behov. Forholdet til, og bruken av disse våre guddommelige evner er altså avgjørende for våre liv. Dette viser all erfaring, og dette handler også hele Bibelen om, både når det gjelder individ og folk. Her er så mange muligheter til avsporing og misbruk, til å ta feil av mål og mening (konf. hamartia = skyte bom = synd).

Vi kjenner beretningene om den som overhodet ikke tok sine evner og muligheter i bruk, men grov sitt talent ned i jorden. Og om den fortapte sønn som forsøkte å «leve livet» – til han ikke orket mer av grisematen, og vendte hjem til Faderhuset. En annen mulighet er at en som Peer Gynt bruker sine skaperevner og store fantasi til å drømme og tulle seg gjennom livet, og derved «byder sin bestemmelse trods», som Ibsen sier det, en svarer ikke til det som Skaperen har ment og tenkt.

I større skala, og ikke minst når det gjelder hele samfunnet, kan vi med våre skapende evner og store skapertrang skape en falsk «virkelighet» og falske riker uten rot i den av Gud skapte virkelighet. Vi kan – med vitenskapens bidrag – gjøre det sekundære til den altoppklukende hovedsak, drukne i spesialiteter, forsøke å leve av fruktene på detaljkunnskapens imponerende tre, innbilde oss at vi ad den vei kan bli herre over livet og nå fram til livets tre, – og selv være Gud.

Når det gjelder vår egenart, så kom vi i det medisinske studiet for femti år siden ikke fram til denne. Det meste dreide seg, også når det gjaldt mennesket, om dyreriket. Men mennesket tilhører åndsriket – er skapt for Gudsriket. Innen legevitenenskapen synes det i det siste å være tegn til fornyelse. Nylig ble det avholdt en konferanse der temaet var: Den Åndelige dimensjon og vår helse.

Det er først og fremst allmennpraktiere som blir stående overfor det hele menneske, og som da ofte ser at det kreves noe mer enn en spesialitet. Heller ikke når det gjaldt miljø, økologi m.m., var det den gang noen stor interesse for helhets-syn. Her går jeg ikke videre når det gjelder legevitenenskapen. Jeg skrev

■ forts. side 5

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis
Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754

E-post: dagoj@online.no
redaktør

Grunnlagt
1931

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16,
50 44 Nattland

Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre Arna

Ved innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

Internett: www.samfunnsliv.no

Minneord Sigurd Halleraker

Mandag 20. juni døde psykolog Sigurd Halleraker. Han var nær på å fylle 77 år. Han hadde de siste ukene pendlet mellom liv og død grunnet hjerneblødning.

Sigurd flyttet til Kristiansand i 1986. Han hadde permisjon for å studere fransk ved ADH. Han ble værende og etablerte sin privatpraksis. I 1989 kom kona Solvor etter. Jeg fikk lære han å kjenne som kollega, og etterhvert også som venn. De av oss som Sigurd åpnet seg for, og de av oss som slapp Sigurd inn, kjenner stort savn og sorg nå. Sigurd hadde et ualminnelig omfattende nettverk av venner og fagpersoner i Norge, Norden og videre utover.

En beskrivelse av hovedpunkter i det Sigurd har befattet seg med faglig, politisk og sosialt, ville bli ualminnelig lang. Andre enn meg måtte gjøre det. Summert vil jeg bare si at jeg kjenner få som Sigurd som var så bereist, belest og så intellektuelt hungrig som han. Til siste slutt. Han hadde fremdeles en delpraksis, og sto fremdeles midt oppe i noen saker da han pluselig ble syk. Solvor må nå melde avbud for Sigurd på flere fagkongresser. Sigurd hadde hele tre formelle psykologspesialiteter.

Sigurd var ikke alltid enkelt tilgjengelig. Flere har vi i dag kommet på uttrykk som *Kjerringa mot strømmen* og *IKKE mainstream*, som dekkende for han. Han var ikke lett fordøyelig. Han gjorde det ikke lett for seg selv alltid, han gjorde det ikke lett for andre alltid; han var ingen populist, han valgte aldri den enkle vei. Det er enkelt å alliere seg med seierherrer og hovedstrømmer i det daglige, i faget, i historien og i politikken. Det er trygt og bekvemt. Sigurd fant aldri ro med slikt. Hele hans liv var på ett vis preget av å være undrende, tillate seg et kritisk blikk; innta solidaritet overfor den som kom tapende ut av samfunnsmaskinen: den fengslede, den psykiatriske pasient, den politisk marginaliserte, den som livet kunne fare ille mot. Dem det ikke er poenggiende å alliere seg med, men som Sigurd i sin profesjonelle karriere, og i

det private liv, alltid hadde et øye for.

Dette kostet ham i mange sammenhenger dyrt. Han var lite opptatt av å posisjonere seg selv gunstig. For han ga aldri opp tanken på at kunnskap, studier, diskusjon, ville bibringe innsikter som ikke umiddelbart var tilgjengelige. Sigurd ble ikke alltid applaudert for sine problematiseringer. Han var ikke tabloid. Tanker han frembrakte var krevende, de passet ikke alltid inn som legoklosser i forhold til omgivelsene. Han kunne også bli misforstått som en som bekjempet den nødvendige fokuseringen på incest, siden han en del ganger brukte talemåten heksejakten mot incestovergrepere. Men om man ga ham øre, ville man høre at han var genuint opptatt av å finne ut av ting, forstå hva det komplekse dreiet seg om. Vitnepsykologi var et sentralt faglig tema. For han var de klienter han møtte, individer, med ulike historier, også noen som var påført overgrep. Arbeid med fengselsfugler har aldri medført synderlig status, men også dette ivret han for. Menneskeverd, rettigheter og anvendelse av sikring i rettsapparatet. Ikke alltid valgte Sigurd de rette forløsende ord utad. Men han var på utrettelig søken etter rettferdighet for den enkelte.

Bakom det litt utilgjengelige, var jeg en av dem som var så heldig å finne den enkle, gode, varme, snille Sigurd. Som gjorde at jeg genuint gledet meg til gjensyn. Etter jeg flyttet fra Kristiansand til Oslo, møtte jeg ofte Sigurd noen timer i transit på Oslo S. Han var på vei til Trondheim, eller Sverige, eller Tyskland, alltid med tog. Jeg gledet meg til møtene, ble aldri skuffet. Jeg er takknemlig Sigurd. Du var et lavmælt, men et modig menneske, i all enkelhet.

Solvor, hun visste jo hvem du var, en av dem som du slapp innenfor. En sterk kvinne, med en sterk mann. Hun kom bakom, hun skjønnte deg. Det er godt å være elsket, ikke sant Sigurd? Fred over ditt minne.

Per-Helge Rygh
(Fædrelandsvennen)

Redaktører 2005

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme
MAI: Dag Ove Johansen

JUNI:
AUGUST:
SEPTEMBER:
OKTOBER:
NOVEMBER:
DESEMBER:

Astrid Strømme
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen
Astrid Strømme
Dag Ove Johansen
Astrid Strømme

LEDER -

Norge – verdens beste land

FN har for femte år på rad kåret Norge som beste land å bo i blant verdens nasjoner. Dette er en kåring med bismak for til tross for vår enorme rikdom er det mange som lever på skyggesiden. Dette er et stort paradoks når en bl.a. tenker på eks-statsminister Bondeviks sterke fokusering på fattig-Norge og psykiatrien i landet.

En annen statistikk viser at Norge ligger høyt oppe på verdenstoppen når det gjelder selvmord blant unge mennesker. Dessuten er det lange køer blant barn og unge for å slippe inn i barne- og ungdomspsykiatrien. Avstanden mellom fattig og rik har øket betydelig de siste årene, men dette gjelder ikke bare Norge.

Et særphenomen for Norge er at vi i europeisk sammenheng er det landet som har flest hjernelidelser i befolkningen. En av fire nordmenn (altså 25%) rammes av psykiske lidelser. Nærmere spesifisert finner vi følgende om befolkningen i verdens beste land:

- Angst: 582 000 rammet. Kostnader 5,4 milliarder kr.
 - Depresjon: 312 000 rammet. Kostnader: 13,5 milliarder kr.
 - Rusavhengighet: 204 000 rammet. Kostnader 13 milliarder kr.
 - Demens: 43 000 rammet. Kostnader: 5,6 milliarder kr.
 - Hjerneslag: 10 000 rammet. Kostnader 2 milliarder kr.
 - Hodeskader: 6669 rammet. Kostnader 269 millioner kr.
 - Psykoser: 5676 rammet. Kostnader 522 millioner kr.
- (kilde: Cost of Disorders of the Brain in Europe)

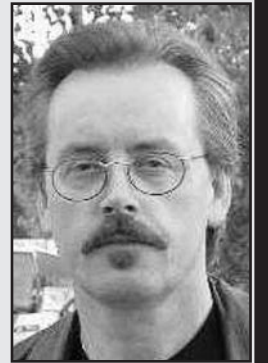
Professor i nevrologi, Lars Jacob Stovner sier: - Det er påfallende hvor lite oppmerksomhet og ressurser disse lidelsene får sammenliknet med andre sykdommer.

Alle husker vel da Bondevik sto frem med sin psykiske lidelse. Mange trodde selvfølgelig at det skulle fokuseres mer på dette etter at en så fremstående politiker snakket åpent ut om sitt liv.

Men den forrige regjeringen viste ingen evne til å øke ressurser, både menneskelig og økonomisk, for å avhjelpe situasjonen. Som så ofte før blir det med valgflesket og praten.

Tiden vil vise om den rødgrønne regjeringen har mer handlekraft - eller om de også bare ønsker å grave seg ned i Onkel Skruens pengebinge for å speile seg i sin egen rikdom...

DOJ

□ doj

I same båt – avskrivning

Fleire inspektører fra Sør- og Aust-Europa har vitja landet vårt for å fylgje med i stortingsvalet.

Ordskiftet mellom partia gjekk føre seg som når tre talarar snakkar i munnen på kvarandre, men likevel fekk inspektørane frå dei andre landa inntrykk av at valet gjekk rett og sømeleg for seg. Som konklusjon kom det frå dei framande at dei drøftande partane var velkjende med kvarandre sine meiningar og standpunkt, og valet fekk god kvalitet.

Slik er demokratiet når det fungerer. Partane treng ikkje ruste seg med brynje og sabel. Det beste skal fram i folkestyret. Ingen skal kjenne seg utanfor og den skal styre landet som går av med dei fleste stemmene, men i dette valet var der fleire avgjerande postar som partia stakk under stol. Kva med landet vårt i høve til EU og kva med utvinning av olje i nord. Skulle det ikkje vere sjølv sagt at dei eldre får godt stell og at ungane i barnehagane får mat.

Høgrepartiet var på veg til å ta opp det som kallast dekapitaliseringstanken: Men dette vart bryskt sett utanfor som ein ikkje-tanke av SV-folka og Ap-folka. Småbarnsforeldra og dei aldrande skulle ha pengane. Inga avskrivning takk. Men pengane er jo berre symbol for dei varer og tenester som eit samla samfunn treng. Pengane har jo ingen eigenverdi slik som eple og poteter. Dermed kan ikkje pengane vere til livsopphald for korkje ungar, aldrande eller dei gamle.

Høgrefolka var inne på den heilt rette samfunnstanken. Fyrst må dei reelle verdiane skapast, før dei kan

utnyttast. Prof. Friset, som levde for ei tid attende, sette opp ein brutto nasjonalprodukt-rekneskap etter eksempel frå granskaren og folketalaren, forfattere og stortingsrepresentanten Dybwad Brochmann. Han kalla det brutto nasjonalprodukt av omsyn til at ikkje alle varer – all produksjon – er skapt i Noreg. Mykje er med i slik rekneskap som er import frå andre land. Desse bør også kome med i ein slik rekneskap. Difor kalla han det brutto nasjonalprodukt-rekneskap.

Dette var høgrestatsråden inne på ved dette valet, men slutta å ta det fram, fordi særleg SV-folka og Ap-folka ikkje gjorde skilnad på skattar til fordeling frå statskassa og skattar utlikna på landet sin reelle produksjon. Landet sin reelle produksjon ber alltid lasset. Den tærer vi på. Pengane er til for å formidle den produksjonen heile landet tærer på. Ingen kan tygge pengar. Då vart det fort smalehans både for unge og gamle.

Anders Ryste

Carl I. Hagen: – Jeg har en drøm ...

Ikke uventet gjorde Frp et brakvalg. Men det er pinlig å høre Hagen ta i bruk Martin Luther Kings ord når han maner frem sine drømmer. Forskjellen er jo åpenbar på disse to personene. Hagen snakker om Norge for nordmenn og appellerer til de navlebeskuende i vår nasjon som bare har nok med seg selv, så seg selv og så seg selv igjen. Her mangler visjoner om empati og solidaritet.

Skolevalgene har vist tendensen i nasjonens avvikling av alt

som har med empati og solidaritet å gjøre. I Torrevieja i Spania holdt en gruppe nordmenn valgvakke. Disse er Frps største støttespillere. Selv ønsker de å bo i norske gettoer med butikker med norske varer (brunost og knekkebrød) og nekter å lære seg spansk mens de vifter med norske flagg på balkongene.

Hadde det vært mulig for mange av Frps velgere å kripe inn i sitt gode skinn for å studere sin egen navle fra innsiden, så hadde de sannelig gjort det. Det kalles brunstripet politikk.

Jeg har en drøm, sa Hagen (med en statsminister i magen?). Det har han helt rett i. Han er landets største dagdrømmer med overbudspolitikken (som jo er helt gratis uten reell innflytelse) og lettvinde løsninger på det aller meste. Det verste med Frp er deres fullstendige mangel på global moral.

Dag O. Johansen

Innlegg på sommerstevnet 2005:

Den nye sosiologien

av Aase Brenne

I 1951 uttalte B. D. Brochmann at den nye vitenskapen hette sosiologi. Denne må ikke forveksles med det som kalles sosiologi i dag. Den kan ikke kalles vitenskap. Men det kan den sosiologien B.D. Brochmann skriver om. Han mener at sosiologien omfatter samfunnet på samme måte som astronomi handler om stjerner og himmellegemer. Før man hadde astronomi hadde man "astrologi", som betyr fri fantasi om stjerner. Før man hadde kunnskap og bevissthet om samfunnet som "en levende, voksende og selvvirksom organisme", hadde man "or-

ganisasjoner" og "institusjoner" dvs. "politikk" og "religion". Før man kjenner seg selv og "de levende, dynamiske åndskrefter" som gjør seg til kjenne i oss mennesker og i våre samfunn, har vi "teologi", som betyr infantile menneskers spekulasjoner over "ukjente allmektige selvvirksomt skapende åndskrefter".

Det første menneske som hadde kjennskap til menneskenaturen og åndskreftene het Jesus Kristus. Han var den eneste autoritet som kunne hjelpe dem å bekjempe den politisk, religiøse mentalitet.

Videre uttaler B. D. Brochmann at sosiologi er læren om samfunnenes skapelse, vekst og utvikling. En objektiv sosiologi ser det levende samfunn som en viktig og integrerende del av den

universelle enhet og helhet. En riktig samfunnsøkonomi får vi først når vi flytter samfunnet inn i sin naturlige sammenheng med alt organisk levende, værende og blivende, så også samfunnet får nytte godt av den universelle helhetsøkonomi, som ennå aldri har spilt fallitt. (sitat fra Sosiologisk tidsskrift, Bergen 1951-52).

Jeg utfordrer alle til å studere denne boken nærmere. B.D. Brochmann krevde at vår nye sosiologi til sist er en uavlatelig Kristusbekjennelse - og ikke det dumme mennesker tror - uttrykk for "Kristuskompleks".

Dagbladet:

Paven er død, leve Gud!

Paver generelt, og den siste spesielt, er sikkert «åltreite» mennesker. Men jeg må jo smile forundret i skjegget når jeg ser en professor i statsvitenskap engasjere seg i dette eldgamle og gudsførlatte systemet som pave-makten representerer. Ikke bare er dette systemet utgått på dato, men alle latterlige kostymer, fiksfakserier og tro på en Guds stedfortreder på jord; det representerer også en menneskefiendtlig dimensjon i form av seksualangst, sølibat (med alle overgrepene dette fører med seg) og homofili – for ikke å snakke om kvinnefiendtlighet. Jeg blir ikke

overrasket om også Gud rister på hodet av dette maktapparatet som paven administrerer (og ikke minst over hva denne kirken har på samvittigheten av hekseprosesser og maktovergrep opp gjennom historien. Hvis det er noe fornuftig igjen i denne merkelige virkeligheten vi lever i, så vil jeg tro at Gud hever seg over alt dette og over alle menneskeskapte religioner. For ingen har vel monopol på Gud?

På tide å stikke fingeren i jorda og tenke igjennom hva en er med på, Matlary?

Jonn Wilhelmsen, Grimstad

I valgets kval

I stemme-tvil, til siste stund, er noen – ubestemt, med grunn. Andre har slett ingen tvil, om hvem de vil gi stemmen til!

De bestemmer seg for å få stemt, nøyaktig slik, de har bestemt. Det siste valget synes glemt. De tror de kan bestemme, alt det som de vil fremme.

Men mange blir mer enn forstemt, når resultatet ikke stemmer med det resultat de ville se. Og takk for det!

Heldigvis er det og valgets kval, for banal til å gjøre noen gal!

Svein Otto Hauffen

Dagbladet:

Kinesisk rulett

Torgeir Larsen

Ekspertene spår fortsatt høy oljepris, og børs-gamblerne handler olje- og gassrelaterte aksjer som i de våtteste .com-dagene. En varig oljepris på over 50 dollar vil endre alt i norsk økonomi, varsler analysebyrået Econ i sin siste kvartalsrapport. Den årlige oljepengestrømmen til staten blir mellom 100 og 170 milliarder kroner høyere enn det regjeringen i dag legger til grunn, og oljefondet får en beholdning med uleselig mange nuller. Bakgrunnen for dette kan illustreres ved å ta rute-fly mellom Kenyas hovedstad Nairobi og Sudans Khartoum. Tidligere var det hvite bistandsarbeidere som opptok flysetene. I dag er flyene overbooket med kinesiske oljearbeidere.

Ingen er i dag mer aggressivt på global jakt etter olje enn Kina, tett fulgt av India. Veksten i de to asiatiske økonomiene er enorm, og behovet for å sikre seg globale olje- og gassressurser deretter. Kina er allerede verdens nest største konsument av olje og gass, etter USA. Og verden Kina eller India er i nærheten av å kunne dekke behovet med egne olje- og gasskilder. Derfor må det søkes etter olje og gass der det er tilgjengelige reserver, spesielt i Afrika, Sentral-Asia og i Midtøsten. Som seinkommere i oljekappløpet kompenseres det med skruppelløs målbevissthet, som for Kinas del i Sudan. Kina har i skyggen av USAs boikott og av at en rekke vestlige oljeselskaper har trukket seg ut av landet, utviklet seg til Sudans viktigste

handelspartner og investor. Samtidig med massakerer i Darfur-provinsen og etter kampanjer der den sudanske regjeringen har rensket oljerike områder for 200.000 – 300.000 mennesker, utvinnes nå kinesiske selskaper om lag 500.000 fat sudansk olje hver eneste dag. Det er mer enn tre ganger så mye som den samlede dagsproduksjonen på Statfjordfeltene i Nordsjøen, og det er olje som ikke tilflyter verdensmarkedet. Kinserne, som inderne, skiper stort sett ressursene direkte tilbake til hjemlandet.

Lista over utviklingsland der kinesiske selskaper får grep om oljeresurser er etter hvert lang, med land som Burma, Angola og Usbekistan høyt oppe. Det som får alarmklokker til å ringe i mange vestlige hovedsteder, ikke minst Washington, er at kinesere og indere også flere steder foretrekkes i direkte konkurranse med vestlige operatører, på tross av at vestlige selskaper er teknologisk overlegne. For Vesten er det en urovekkende sammenheng å spore mellom tap av oljekontrakter på den ene siden, og anti-vestlige følelser etter terrorkrig og Irak på den andre. Politisk vet både Kina og India å manøvrere i ly av en USA-ledet global kamp som de ikke hefter for. USA fikk en forsmak i sitt oljestrategiske kjerneområde Saudi-Arabia da landet stanset forhandlinger med amerikanske selskaper, og i fjor tildelte operatøransvar for en gigantisk gassblokk til Kinas Sinopec.

80 prosent av verdens olje- og gassreserver kontrolleres direkte av

myndighetene. Olje er derfor mer politikk enn noen annen handelsvare. Også i områder som USA regner som «sine», dukker det nå opp kinesere og indere som sender olja hjem til sine voksende økonomier. Det skjer i Venezuela, i Indonesia og i Brasil, og av og til som bevisst «fordeling» av ikke-vestlige selskaper. Kineserne vet i tillegg å konkurrere på USAs hjemmemarked. I Canada er kinesiske selskaper allerede på plass, og i juni kom det største sjokket for USA hittil: Kinesiske interesser la inn bud på det amerikanske oljeselskapet Unocal. Samtidig fortsetter det å tikke inn deprimerende nyheter fra landet som skulle sikre nye mengder olje: Irak. Tre år etter okkupasjonen er oljeproduksjonen lavere enn under de svarteste dagene med Saddam Hussein.

Det er utvilsomt riktig at med dagens oljepris sitter nordmenn, og for den saks skyld oljefrakter John Fredriksen, på en enda større gullpotte enn noen kunne ane. Men bakenfor nyhetene om norsk rikdom ligger den globale kampen om olje- og gassressurser som har potensial til å utløse utsluttende kriger i forlengelse av Irak og kampen mot internasjonal terrorisme. Skulle de villeste spådommene om norsk rikdom slå inn, kommer det også som resultat av at nordmenn er blitt verdens kanskje feitesten krigsprofitorer.

Friheten til å dumme seg ut

Jeg forstår at Rehman tror at hun er fremst i et korstog. Det spørs om ikke dette toget pågår i hennes eget hode.

Nina Karin Monsen Filosof

Tirsdag 06.09.2005
Dagbladet på nett

DET RÅDER KAOS i den postmoderne verden. I det siste har kaoset rammet ytringsfriheten. Den har hittil vært et hjelpemiddel for svake grupper eller individer, og skal gjøre det mulig for dem å kritisere myndigheter eller politisk sterke grupper og/eller individer, uten at de skal kunne straffefølges. Den enkelte som fremmer ytringen får ikke nødvendigvis status som uangrikelig eller profet. Ytringens kvalitet er fremdeles avgjørende.

Shabana Rehman har påberopt seg ytringsfriheten for en handling. Mange som burde tenke klarere har støttet henne. Dagbladet forsvarte Rehman på lederplass 26/8 og fremstilte den nakne rumpen som en ytring. Men hva en naken rumpe sier, vet heller ikke de. Skuddene som falt etter at den nakne rumpen var vist noen ganger på TV, kaster ikke lys over Rehmans handling. Mange mennesker blir utsatt for tilfeldig vold uten at de har sagt eller gjort noe som helst, noen blir drept. At noen kan ha kjent avsky over Rehmans rumpe, er sannsynlig. Men avskyen skyldes møtet med en nedverdiggende handling, både for den som gjør den og den som utsettes for den.

AT REHMAN SELV hevder at hun kler av seg for ytringsfriheten, transformerer ikke rumpen til et fritt ord. Å vise frem en kroppsdelen er en ostensiv handling, man «peker» på delen og lar den tale for seg selv. Å kle av seg underbuksen betyr for de som sitter bak: Se

meg i ræva! De som befant seg på forsiden av Rehman måtte se på andre kroppsdeler. Å vise rumpen er det samme som å vise fingeren, en grov fornærmelse. Relevant straffelovgivning her gjelder ikke ytringsfriheten, men sedeligheten. En statsadvokat ble for en del år siden bøtelagt for å ha urinert på en offentlig plass, paret som hadde samleie på Quartfestivalen og arrangørene ble også bøtelagt. Hvorfor blir ikke Rehman av politiet behandlet likt med disse? Vil hennes nakne rumpe nå havne på NRKs årskavalkade for 2005?

HANDLINGEN VAR et overgrep. Å utsette mennesker helt tilfeldig for synet av sin nakne rumpe, omdefinierer foredragssituasjonen. Ville publikum kommet om de visste at de skulle se en naken rumpe? Publikums frihet tilsa at de skulle ha trygghet på at de fikk et foredrag, ikke et møte med forakt. Å akseptere og bli foraktet der og da, er selvfølgelig noe man kan velge. Det gjør blant andre sado-masokister. Når forakten kastes på en som en stein, velger man ikke. Filosofen Knut Olav Åmås skryter av Rehman i Aftenposten samme dag som Dagbladet, men heller ikke han klarer å skille mellom handlingen, den nakne rumpen og en meningsytring. Heller ikke forteller han hva rumper mener. Han tror også at skuddene uttrykker noe om Rehman. Han hevder at blottingen var en politisk handling, og ser henne som en slags Jean d'Arc. Grunnen er visst at Rehman er imot fundamentalister. Det er vi da alle. Var der forøvrig noen fundamentalister til stede i Haugesund?

Åmås hevder også at Rehman har mer innflytelse enn hundre avhandlinger. Mon tro det. Descartes, Kant og Einstein og Darwins avhandlinger ble ikke uttrykt av en rumpe. De som har kjempet og blitt drept for ytringsfriheten, brukte ikke det nakne underliv. Rumpoppvisningen var bare et lenge innøvd sirkusnummer som omfattet av sedelighetslovgiv-

ningen, og antagelig godt honorert.

Nå vet vi at Rehman kan blotte seg uten konsekvenser offentlig. Noe mer har vi ikke lært, hverken om ytringsfriheten eller fundamentalister. Uansett hvor mye støtte Rehman får, vil hverken Dagbladets journalister eller Åmås bruke det samme stuntet når de holder foredrag for et festkledd, mektig og politisk korrekt publikum. Støtten hun mottar er verbal, og skader henne, mer enn den hjelper henne. Det er sjelden godt for noen å bli satt på en pistedall.

IKKE FORTJENER hun det heller. Jeg tviler sterkt på at Rehman som person er tilhenger av almen ytringsfrihet. Med troen på ytringsfrihet følger det vanligvis respekt for personer og vilje til saklig debatt. Det viser hun svært sjeldent. Mitt innlegg (30/8) vekket bare hennes hysteri. I følge henne (3/1) er jeg: «såkalt» filosof (av en eller annen grunn er det aldri noen som kaller en lege eller matematiker for såkalt), antihumanist, burde vært satt på plass av Human-etisk forbund (tror hun at forbundet er et hemmelig norsk politi?) - jeg er feig, frøken og kvakksalver. Rehman kjenner seg umyndiggjort, og gir meg skylden for det. Jeg konstaterer at heller ikke hun kan forklare hva hennes rumpe sa.

Rehmans språkbruk, som Åmås synes er frisk, personlig og saklig, er ofte fullt av skjellsord og nedsettende betegnelser. Kanskje er språkbruken uttrykk for en kulturforskjell, det kan være slik norsk-pakistanere debatterer når de kjenner seg ovenpå. Da er det lengre vei til integrering enn ønsket.

I mitt innlegg i Dagbladet hevdet jeg at Rehman ikke har forstått det vestlige frihetsbegrep. Selvfølgelig kan hun gå naken hvor hun vil, bare jeg slipper å se på når hun gjør det, og ikke blir mobbet til å tolke hennes nakenhet som et meningsfylt budskap. Jeg vil heller ikke se på prostituertes handlinger. Vår felles of-

fentlige virkelighet er ikke Rehmans private scene. Vi andre er ikke fundamentalister om vi ikke liker Rehmans arbeidsmetode.

REHMAN BENYTTET også anledning til å gi meg (og sånne som meg) skylden for at Mette-Marit og Haakon, som først var samboere i ett års tid, ble gift. Dessuten får jeg skylden for at Mette-Marit tilsto sitt utagerende liv tre dager før bryllupet. Men det var Haakon som frivillig kastet sin samboer til pressen et halvt år tidligere da ryktene begynte å gå, det var hoffets PR-strateger som valgte en dag da intet lenger kunne endres, og Stålsett som ellers tolerer det meste, bortsett fra samboere, som satte sirkuset i Drammensveien 1. i gang. Jeg har aldri trodd på nedarvet makt, utvendige posisjoner og enorme privilegier, jeg tror på anstendighet og verdighet hos enkeltpersoner.

Min kritikk mot monarkiet har vært prinsipiell, rettet mot landets myndigheter og det politisk korrekte. Monarkidebatten er i dag en sterkt sensurert debatt, hvor ytringsfriheten ikke lenger gjelder. Jeg anser monarkiet som en utdødd styringsform. Våre myndigheter, inkludert en del av landets redaktører, har samarbeidet om å gi det kunstig åndedrett. De har gjort monarkiet om til et rent språkspill. Men ordet «kongelig» er fremdeles ikke tingen kongelig, akkurat like lite som rumpen er ordet. Det er fremdeles forskjell på ting, ord og begreper.

JEG FORSTÅR at Rehman tror at hun er fremst i et korstog. Det spørs om ikke dette toget mest pågår i hennes eget hode, til og med i et annet land i en annen generasjon.

KJØNNSLEMLESTELSE AV PIKER

Dagbladet kjører reportasjer om den uhyggelige kjønnslemlestelsen av jenter og unge kvinner i bl.a. Gambia. Dette er en årtusengammel tradisjon, sier en av de kvinnelige omskjærerne.

Denne tradisjonen må forhindres og stanses. Vestlige land må øve press på land der denne ufysiske operasjonen utføres.

Hvis det er slik at Gud har skapt menneskene slik de skal være, er det en uting at menneskene selv skal gjøre inngrep som ødelegger og fjerner det vi er skapt med fra naturens side. Dette gjelder lat fra jødernes omskjæring av gutter til kjønnslemlestelse av unge jenter i Afrika og andre land.

DOJ

VALG I AFGHANISTAN

Det som forundret meg mest i TV-reportasjer fra valget i Afghanistan er at så mange kvinner entret valglokalene i burka.

Var det ikke det Bush sa i en kommentar til krigen mot terror at den hadde skapt burkafri kvinner i Afghanistan?

Her er det noe muffens...

DOJ

NORGE UT AV IRAK

Jens Stoltenberg har alt gitt Bush klar beskjed: Norge skal ut av Irak. Det er fornuftig tale. Kaoset og terroren i landet må man jo være Frp'er for å mene er et fremskritt i demokratisk retning.

Norge kan aldri bli tatt alvorlig som fredsnaasjon med bl.a. Nobels Fredspris når landet står med soldater både i Irak og Afghanistan. Norge burde lagt ned hele forsvaret. Det eneste vi trenger er Kystvakten. I stedet burde vi ha satset på Johan Galtungs fredsløsningsmetoder verden over. Det hadde vært et fredsprisland som Norge verdig.

DOJ

STØTT FLOMOFRENE I USA

Det er viktig å hjelpe de nødstedte i Sør-statene. Her tilhører flestparten den fargede befolkningen, som fra før levde under fattigdomsgrensen i USA (37 millioner mennesker lever under den grensen i USA).

Det er prisverdig at Frp kjører en annonse på hjemmesiden sin med oppfordring til å støtte flomofrene i USA.

Så imidlertid ingen slik annonse etter tsunamien i Asia 26.12.2004....

DOJ

Hvilket Norge vil vi ha?

2005 er et viktig år. Det er et valgår – der retningen framover for vårt land på viktige områder bestemmes. Det var de innledende ord fra KrF-leder Dagfinn Høybråten's tale på et sommerstevne.

Jeg har lest utdrag av talen – ord og synspunkter som jeg kan si meg enig i. (Magasinet, 21.7.). I virkelighetens verden møter vi andre imidlertid på tilstander som krever bestemte tiltak – inngrep som partipolitikere og byråkrater (eliten) neppe vil si seg enige i. Jeg tenker derfor ikke på nevnte partipolitiker spesielt – men derimot på hele den såkalte elite generelt. Etter det som i årevis har foregått, stiller jeg også spørsmålet:

Kan vi makte et skippertak?

Spørsmålet kommer opprinnelig fra pensjonert advokat Kr. Almås. (Østlendingen, 7.3.05). I mange år har han advart mot utviklingen og det uføret vi alle nå er havnet i. De som kan og vil se – har derfor all grunn til å fundere på om tidsåndens pendel vil svinge. Tiltak i den sammenheng er for lengst antydning som løsningsforslag av nettopp samme advokat. Men hva hjelper det. Bare deler av media har bidratt med oppklaringer.

Et stort ansvar har aviser i det opplysningsarbeidet som må til, og bør absolutt gå sterkere inn for å avsløre den politiske galskap – ikke å tåkelegge den med propagandaknep av ymse slag. Apropos galskap: Litt gale er vi alle sammen. Til syvende og sist er det jo bare snakk om nyan-

ser...

Litt spøk til side: Spørsmålet i overskriften krever et svar, og bør fremtvinge en debatt om tingenes virkelige tilstand. Dette ment som en oppfordring og utfordring. Gjøres det ikke før valet – så bør det sørges for i hvert fall umiddelbart etter! Det synes jeg er et rimelig krav fra en hjemmesitter og masekopp – som i årevis har ventet på et seriøst forslag til en norsk, fornuftig og demokratisk helhetsløsning.

«Ikke gjør som mora di sier» - synger Ole Paus. Ikke gjør som profesjonelle folkeforførere prediker – sier nå jeg.

Thorbjørn Andersen
Halden

Steinerskolens ansvarsfraskrivelse

Foreldre ved Steinerskolen i Bergen 26. august
Tirsdag 20.09.2005

Dagbladet på nett

LÆRERKOLLEGIET ved Rudolf Steinerskolen i Bergen gikk i Dagbladet søndag 4/9-05, ut med syv punkter til oppklaring av det Kaj Skagen og andre måtte ha misoppfattet når det gjelder skolens rutiner og regler. Skolen finner ingen grunn til misnøye vedrørende skolens praksis, og ser med forundring på Kaj Skagens utspill. For de av oss som de siste årene har vært berørt av noen av de konfliktsakene Skagen refererer til, føles denne bagatelliseringen av kritikken svært krenkende. For oss har konfliktene medført store påkjenninger, både for våre barn og oss selv. Noen av oss har i siste instans følt oss nødt til å ta barna ut av skolen, etter langvarige forsøk på å komme til en forståelse. Vi ønsker ikke å gi konkrete eksempler her, av hensyn til barna. Sakene det har dreid seg om, gjelder alt fra store avvik i skoleplanen og uholdbare undervisningssituasjoner, til alvorlige og lovstridige utfall mot og krenkelser av barn. Det stemmer ikke at skolen har en god dialog med dem som slutter. Svært mange av dem som tar barna ut, gjør det av mangel på en slik dialog. Som foreldre har vi hovedansvaret for våre barn. Når man ser at problemer har fått utvikle seg uten at foreldrene er blitt in-

formert, vil man naturlig nok engasjere seg for å få ordnet opp i vanskelighetene og trygge barnas skolehverdag. I utgangspunktet tar man det også for gitt at de ansvarlige lærerne og skolen vil samarbeide om å løse problemene. Men dessverre kan det det man først trodde var et viktig initiativ til barna og skolens beste vise seg være et høyst risikofylt foretakende. Retter man kritikk mot skolen skal man nemlig gå svært forsiktig frem hvis man vil at engasjementet ikke skal bli oppfattet som mistillit. Ved at skolen ikke takler kritikken og i stedet oppfatter den som fiendtlighet mot skolen, kommer selve saken fort ut av fokus, og de uholdbare forholdene man pekte på får fortsette uforandret. Når samarbeidet ødelegges av slike misforståelser, er veien til konflikt svært kort. På dette stadium blir man som foreldre naturlig nok stadig mer pågående for å få løst saken - det er våre barn det gjelder, og de lider under mangelen på en avklaring av forholdene. Fra skolens side opplever man derimot en tiltagende taushet, unnvikenhet, og ansvarsfraskrivelse. Til slutt skjønner man at problemet ikke lenger eksisterer for skolen. Det er foreldrene og barnet som er blitt «problemet».

Å STIGMATISERE motparten på denne måten er en kjent og velbrukt taktikk for å unngå å måtte forholde seg til innholdet i en sak. Det er en sterk form for avvising og ekskludering som kan lamme alle muligheter for løsninger. Når dette skjer i forhold mellom voksne som har felles ansvar for barn, er det barna som blir mest skadelidende. Den velkjente

antydningen fra lærerhold i en slik konflikt, om at barnet kanskje ikke passer i steinerskolen blir fort merkbart for barnet selv. Å føle seg uønsket og avvist i en skole som har vært ens trygge plattform i mange år, er en alvorlig psykisk påkjenning for et barn, og burde aldri forekomme.

Steinerskolen har et unikt tilbud til elevene på enkelte områder, og vi opplever lærere som gjør et enestående arbeid. At det forekommer uholdbare forhold i skolen parallelt med dette, er også en realitet. Det skulle være totalt unødvendig å gå i skyttergraven eller skygge unna de utfordringene som ligger i å ta dette på alvor. Når Steinerskolen i Bergen møter Kaj Skagens kritikk med å liste opp sin egen fortreffelighet, og deretter sette ham i et meget tvilsomt lys, gir de uten å vite det, selv det beste eksemplet på sin egen ansvarsfraskrivelse.

EN AV SKOLENS meget dyktige pedagoger kom for et par år siden i en fastlåst konflikt med ledelsen ved skolen. For å løse saken ba hun til slutt om eksternt meglings. Hun fikk følgende svar fra en i ledelsen: Dette er ingen konflikt, derfor trenger vi heller ingen meglings. Skolen mistet dermed en av sine mest engasjerte og kompetente lærere. Man kan undre seg over hvor mange gode lærere og engasjerte foreldre og elever skolen har råd til å miste, før de tar kritikken innover seg, tør å møte konflikter og lærer seg å håndtere dem på en konstruktiv måte.

Menneskets - - -

boken «Helse og helhet» etter fullført studium ved universitetet.

Skaperen og mennesket

Om vi nå videre søker å se mer av helheten, er det helt vesentlig å se på forholdet mellom Skaperen og mennesket. Og her kan vi ikke unngå å se inn i enda et under, ja, under over alle under: Skaperen, Gud, har ikke sluppet oss! Forbindelsen er her, Åndens forbindelse! Faderen har ikke etterlatt oss som faderløse. Og Han har forutsett den store risiko ved skapelsen av mennesket, har grepet inn, og griper fortsatt inn i den stadig pågående skapelse – og frelse!

Her vil vel noen si at nå er vi over på religionens område – som for mange fortøner seg som noe livsfjernt, uvirkelig. I dagens avis skriver en redaktør at «religion sier noe viktig om mennesker, men virkeligheten teller tyngst». Bak slike utsagn ligger ofte den oppfatning at det som har med ånd og åndsliv å gjøre ikke tilhører virkeligheten! Men etter det vi har beskrevet foran, forstår vi nå at nettopp ånden er mest avgjørende i menneskelivet. og når det gjelder vår Bibel, så handler den fra først til sist om våre liv i virkelighetens verden! Både om det individuelle og det kollektive.

Det dreier seg om forholdet mellom oss mennesker, om forholdet til vår Skaper, om Livets mål og mening, og altså: om vårt åndslivs avgjørende betydning! Og forstår vi mer angående vår egenart, så forstår vi bedre Bibelens innhold. Det er akkurat vår ånd det dreier seg om med hensyn til liv og frelse: «Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet», sa Jesus Kristus. Vi må bli født på ny, som Nikodemus, ikke i kjøtt, men i ånd, ellers kan vi ikke se det på ånd grunnlagte rike, virkeligheten skapt av Gud – Guds Rike!

Bibelen handler om menneskets styrke og svakhet, våre fristelser, behov for ledelse, lys og kraft, våre fall og vår skyld. Om Skaperen, Faderen

og Frelsen som hele veien kommer oss i møte. Forbindelsen er mulig, ved Ordet og Ånden og Frelseren Jesus Kristus, Messias, som betyr den av Ånden salvede og utrustede. Ved Ånden, som blir gitt oss, den Hellige Ånd, er Guds Rike desentralisert til hvert individs indre, samtidig som det er altomfattende! Det dreier seg om Guds fullkomne styre og seier, om gjenopprettelse, tilgivelse og frelse. Han som har skapt oss kjenner oss, griper dypt inn i våre liv og har satt alt inn på å redde oss. Han vet hva det koster av smarte og kamp å skape og frelse mennesket. Han gav oss sin enbårne sønn som Veien, Sannheten, Livet og Lyset, – og endog lot ham ofres på korset, for å frelse oss! Til evig liv, i et urokkelig rike!

Samuel fortvilet – Jesus gråt

Om vi forsøker å se menneskelivet i helhetens lys, kan vi ikke unngå å se at det vi har omtalt foran, angående vår egenart, er avgjørende også for samfunnslivet, og for øvrighetens styre av hele folket. Dette handler også Bibelen om.

Samuel, også kalt den andre Moses, var den siste og største dommer i Israel, og den første virkelige profet. I hans dommertid sto hele folket innfor Herren, som var deres konge. Det var et åndsstyrt samfunn, der ånd var avgjørende! Men så ville folket ha en godt synlig person, et annet midtpunkt, en jordisk konge, til å styre seg, slik de andre folkene hadde.

Dette var «vondt i Samuels øyne». Han så for seg konsekvensene! Men det var ingen vei utenom, folkene måtte igjennom en forferdelig hard skole. Og Herren sa til Samuel: «Det er ikke deg de har forkastet, men det er meg de har forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem! Men lyd nå deres ord, du må bare vitne alvorlig for dem og varsle dem om hvordan han vil bære seg at, den kongen som kommer til å råde over dem!» Og så vitnet og varslet Sam-

uel i klarsyn om hvorledes det ville gå, og gjennom historien har gått igjen og igjen hos alle folkeslag, der øvrigheten, kjøttet og uvitenheten, har fått styre og råde over det de ikke kjente!

Tusen år etter Samuel sto Frelseren selv og så utover Jerusalem – og han gråt! Han hadde grått med den enkelte, som med Marta og Maria, men her gråt han nå over hele byen, hele folket! Og han sa: «Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred». Men nå er det skjult for dine øyne!»

Han hadde også gått omkring i alle byene og landsbyene, forkynt evangeliet om riket, og helbredet all sykdom og alle plager. «Og da han så folket, fikk han inderlig medynk med dem, for de var herjet og forkomne som får uten hyrde».

Skjult for øynene – får uten hyrde! Skaperen, Frelseren, Ånden gråter over menneskebarna som lider, også i dag! Som ikke ser hva som tjener til vår fred, som ikke kjenner seg selv og livet, som er uten sann hyrde, som fortsatt forkaster Ham som skulle være den virkelige øvrighet, konge over folkene! Han som kjenner sine barn og deres sanne behov, de som bare kan leve «av hvert ord som går ut av Guds munn», – av Ånd!

Men er det ikke homo consumens, forbrukermennesket, som blir fostret og ernært i dagens samfunn? Kjenner øvrighetene det mennesket de styrer, kjenner de folkenes sanne behov? Eller feilernæres det med brød og sirkus? Kan en løse livets problemer, og forstå detaljene, når det vesentligste, når helheten er skjult for våre øyne og bevissthet?

Her avslutter jeg med begynnelsen: For å forstå detaljene, må du se helheten! Og tenk om også universitetene begynner å se dette!

Da vil en ny dag og et nytt rike demre i våre land og folk!

DET KOSTER Å VÆRE FATTIG I USA

Antallet fattige i USA er nå omkring 37 millioner mennesker. Det er skjebnesvangert å være fattig i verdens største demokrati (for hvite innbyggere?). Tydeligst vises dette etter orkankatastrofen som har lagt New Orleans i ruiner: de fattige hadde ikke råd eller tarnsportmuligheter til å evakuere før orkanen slo til. Nå betaler de med sine liv og eiendommer.

Selv om Bush alltid ber Gud velsigne Amerika ser det ikke ut til at de to Herrene har særlig god kontakt med hverandre i og med at orkaner som Katrina slår til på denne katastrofale måten.

DOJ

«1,3 MILLIONER NORDMENN PÅ TRYGD»

Dette er en sannhet med store modifikasjoner. "Nyheten" fikk store oppslag i TV, radio og aviser. Men hva er egentlig sannheten om de statlige overføringer, som det så fint heter?

Vi vet at samtlige av disse 1,3 millioner mennesker (700 000 av dem er alderspensjonister, resten er uføretrygdede og folk på dagpenger) betaler skatt av disse "inntektene" de får fra statlig hold. Altså tilbakeføres store beløp til staten. Men akkurat det samme gjelder for en stor gruppe av mennesker som får sin lønn i form av statlige overføringer: det gjelder alt av statlig, fylkeskommunalt og kommunalt ansatte. Forskjellen er at disse "arbeider" for den lønnen de får. Likevel er lønnen en statlig overføring, i likhet med trygdene.

Da kan man spørre seg om hvem det er som skaffer til veie pengene i kassen som skal betale alle disse menneskene sin trygd og lønn? Hvem skaffer realkapitalen, den som regnes for inntektssiden i samfunnsregnskapet? For både trygdede og alle statsansatte og kommunalt ansatte som henter sin lønn fra statskassen, tilhører utgiftssiden i nasjonalregnskapet. Og ikke som nå: både som inntektside (fordi de betaler tilbake noe skatt) og som utgiftspost.

DOJ

Jødehat og fortielsens makt, et offentlig anliggende?

Av Elisabeth Ziegeler

I NIS-info nr. 4-2004, i artikkelen "Når jødehatet stjeler alt", skrev jeg om min avdøde, jødiske far Albert Ziegeler, som ble obdusert ved Sykehuset Buskerud HF i Drammen og frastjålet indre organer, inklusive hjerte og hjjerne. Dette hendte selv om familien sa fra til sykehuset om at han var jøde, og at han derfor ikke måtte obduseres på den måten, men at han måtte begraves med hele kroppen intakt. Siden ble han brent ved det norske søppelforbrenningsanlegget FREVAR (Fredrikstad Vann, Avløp, Renovasjon). Asken hans ble spredt ut over Øra søppelplass sammen med asken fra søppel og døde dyr. Som jøde hadde han rett til at kroppen skulle graves hel. Men denne retten ble frastjålet ham av legen som rekvirerte obduksjonen og av patologen som sendte organene til brenning hos FREVAR. Dette skjedde i april-2000.

Denne artikkelen beskriver hendelsesforløpet som førte frem til plyndringen, brenningen og dumping av min far. Den gir også et innblikk i eksperimentene sykehuset utsatte ham for mens han var døende, og i offentlige mekanismer, som ikke fungerer som de skal. Endelig forteller den mye om de etterlatte kamp mot at saken blir fortiet, og mot antisemittismen som har vokst seg faretruende sterk på tvers av flere offentlige etater.

Den onde sirkel

Snart 5 år har gått uten at noen er blitt straffet for ugjerningene mot min far. Ingen unnskyldning er blitt gitt til de pårørende. I årevis har Sykehuset Buskerud HF v/forhenv. direktør Erik Kreyberg Normann og visedirektør Marit Lund Hamkoll nektet å utlevere rettslig pålagte journalopplysninger til Politiet og de pårørende. Helsetilsynet i Buskerud har ikke tatt dyptgripende affære overfor sykehuset. Søndre Buskerud Politidistrikt v/Politimester Kristine Fossen og kst. politimester Inge Lise Øverby har ikke villet etterforske saken aktivt, til tross for overveldende bevis/dokumentasjon. Den 21/2-2005 ble hele saken formelt henlagt av politijurist/politibetjent Knut Hallvard Austad ved Søndre Buskerud Politidistrikt. Saken er blitt anket inn til Statsadvokaten, hvor den ligger i påvente av endelig behandling.

Av en politijurist/politibetjent er pårørende blitt trakassert med antisemittiske skjellsord. Den samme personen har også truet de pårørende med personlige sanksjoner hvis de anti-semittiske skjellsordene blir innklaget til Politimesteren. Media vil ikke skrive om saken. Journalister i en større norsk avis gir åpent uttrykk for utilsilert jødehat når de blir kontaktet. Ledd for ledd er saken systematisk blitt fortiet, fordreiet og klassifisert som en ikke-sak. Den 14. april-2005 ble saken foreldet uten at noen løftet en finger for å ivareta vår rettsikkerhet.

Det dreier seg jo "bare" om en jøde. Eller er perspektivet større? Hvordan kan slikt skje i en demokratisk rettsstat som Norge? Kan vi bare la det skje? Vil vi la det skje? Eller

vil du og jeg, både jøde og kristen, som er voksne, fritt tenkende mennesker reise oss mot uretten og rope at nok er nok? Vi kan analysere hva som er i ferd med å hende i samfunnet vårt, og innta vår rettmessige plass blant dem som bryter den onde sirkelen og som krones med hell. «Du skal ikke tåle så inderlig vel den urett som ikke rammer deg selv». (Arnulf Øverland). Ved hjelp av dine tanker, ord og gjerninger kan du bedre livsvilkårene til mange jøder. Du er forvalter av uante positive ressurser som venter på å tas i bruk, til stor glede og nytte for et hardt prøvet folk.

Skammens sykehus, trusler og hemmelige eksperimenter

Da min far var døende kreftpasient ved Sykehuset Buskerud, ble han vanskjøttet og mishandlet. Dette inkluderte smertefulle eksperimenter, manglende smertelindring og ingen førstehjelp da han nesten ble kvalt ved en undersøkelse. Den uverdige obduksjonen med brenning av alle organene er omtalt. Dette ble gjort selv om doktoren visste at pappa var jøde og at obduksjon var uønsket. Eksperimentbehandlingen bestod av å tvinge en ernæringssonde ned i spiserøret, som var blokkert av en stor kreftsvulst. Tre ganger kjørte doktoren på ham sin egen eksperimentbehandling, som ikke er anbefalt av autoriserte kreftleger. Da spiserøret sprakk under "behandlingen" sendte doktoren ham til røntgenundersøkelse. Spiserøret revnet, lungene ble fylt av kontrastgrøt og han ble nær kvalt. Den timen undersøkelsen varte, fikk jeg ikke bli med inn.

Da de trillet ham ut fikk jeg sjokk, for ingen hadde fortalt meg hva som hadde hendt. Han pustet tungt og surklende og hadde store smerter. I en hel time hadde han ligget på røntgenrommet uten smertelindring, mens røntgenlegen febrilsk hadde prøvd å få tak i doktoren, slik at han skulle få anledning til å skjule den ulovlige eksperimentbehandlingen av min far. Hva som skjedde med pappa var det ingen av de legene som brydde seg om, de ville bare redde sitt eget skinn. En røntgenassistent var inne med pappa under undersøkelsen. Jeg spurte om hva som hadde hendt. Men hun knep munnen sammen og sa at hun ikke kunne snakke med meg. Senere ringte jeg røntgenlegen. Han var høyrosten og truende. Han sa at vi burde ligge lavt i terrenget, og truet med at vi ville få alvorlig bråk hvis vi gikk videre med saken. Så la han på.

I mer enn et døgn før pappa døde lå han med store lidelser. Likevel fikk han ikke smertelindring. Han var hele tiden ved bevissthet, og hvisket at han hadde forferdelig vondt. Han vred seg i krampe. I den siste timen før han døde lå han våken fra kl. 22.00 til kl. 22.50 uten å få smertelindring. Jeg prøvde å finne lege eller sykepleier, men ingen var der, og ingen kom. Klokkene 22.50 kom endelig en avdelingssykepleier inn med en sprøyte, som hun ga ham. Så døde han. I 50 lange minutter hadde han ligget i dødsdamp uten medisiner.

Avdelingssykepleieren lot ham ligge og vente, hun sa hun måtte gi medisiner til alle de andre pasien-

tene (som ikke var dødssyke) før min far. Senere snakket jeg med en kreftsykepleier, som sa de eksperimenterte på utvalgte pasienter for å finne ut hvor lenge de kunne holde ut uten smertelindring. Dette var den samme kreftsykepleieren vi fortalte at pappa var jøde og at obduksjon var uønsket. Pappa ble aldri informert om dette, og ga derfor aldri sitt samtykke. Vi har aldri fått svar fra sykehuset hvorfor de gjorde dette mot ham.

Når sannheten skjules ledd for ledd, mens jødehatet blomstrer

Den samme kreftsykepleieren har omskrevet pappas sykejournaler. Hun skriver at han fikk smertelindring, og at han ikke hadde det vondt. Dette er ikke sant, det kan vi pårørende bevite. På denne måten er vanskjøtselen og eksperimentbehandlingen blitt søkt skjult. I retningslinjer fra Statens Helsetilsyn står det at alle kreftpasienter har rett til smertelindring ved livets avslutning. Det fikk ikke min far. Den samme dagen pappa døde fikk jeg se to store røntgenbilder av spiserøret hans, hvor det ene viste et sprukket spiserør. Siden er det ene røntgenbildet aldri blitt utlevert fra sykehuset sammen med de andre, det er forsvunnet. Det er synd og skam at bildet er blitt fjernet, ellers kunne det vært viktig bevismateriale på at pappa ble feilbehandlet. Senere har doktoren omskrevet sykejournalen og flere andre sentrale dokumenter som er blitt sendt til Politiet og helsemyndighetene. På denne måten har doktoren unngått en granskning av forholdene rundt feilbehandlingen av min far. Da vi kontaktet doktoren skriftlig fikk vi intet svar.

Da vi ringte ham spurte vi om hvorfor han hadde sendt pappa til obduksjon, selv om han var jøde og selv om vi hadde sagt at han ikke skulle obduseres. Doktoren svarte ikke på spørsmålene, men la på røret. Da vi kontaktet daværende sykehusedirektør Marit Lund Hamkoll skriftlig, svarte hun ikke. Da vi ringte henne hadde hun ikke tid til å snakke med oss og la på røret. De neste gangene vi forsøkte å ringe henne ble vi hindret av hennes juridiske rådgiver. Denne rådgiveren har trakassert oss meget grovt. Hun har vist sterke antisemittiske tendenser i ord og handling. Hun har karakterisert jøder generelt som "ugress". Da vi fortalte at min far var jøde lo hun rått. Hun lovet at vi skulle få en vanskelig oppgave så lenge hun satt som sykehushets juridiske rådgiver.

Kristendommen som rettesnor i Norge.

På begravellesdagen til pappa, da mamma sto inne ved hans åpne kiste, kom patologen ved Sykehuset Buskerud inn, bærende på glass med biter av pappas organer. Han åpnet glassene, tok organbitene ut med pinsett, og holdt disse tett opp til mammas ansikt. Mamma ble sjokkert og løp gråtende ut av rommet. Hun er en eldre dame, som har problemer med hjertet. Hendelsen er skriftlig bekreftet av tilstedeværende vitne. Den samme patologen har unnlatt å utlevere obduksjonsrapporten til oss i mange måneder etter at den var ferdig. Dette har hindret etterforskningen.

Noen uker etter begravelsen ringte patologen til meg. Han tilbød meg å komme til sykehuset for å overta små glass med biter av pappas organer. Jeg sa da at dette var hensiktsløst, siden begravelsen allerede var overstått. Han svarte han trodde jeg syntes det ville være morsomt å ha glass med biter av pappas organer! Jeg sa da at han visste at pappa var jøde, fordi at familien hadde gitt beskjed til sykehuset om dette og om at obduksjon var uønsket. Jeg sa også at obduksjonen, plyndringen og brenningen av organene hans aldri skulle skjedd. Patologen svarte at det ikke spilte noen rolle om min far var jøde, fordi at det er kristendommen som gjelder som rettesnor i Norge.

Når Statens Helsetilsyn lukker øynene for anti-semittismen

Saken er blitt innklaget til Fylkeslegen og Statens Helsetilsyn, som i følge norsk lov plikter å anmelde ugjerningene til Politiet. Men disse instansene har benektet å ha mottatt flere av klagen. Vi har selv måttet fremskaffe bevis og anmelde saken til Politiet. En forhenværende fylkeslege har trenert og undergravd saken så grovt at vi har vært nødt til å politianmelde ham. Dette har han gjort ved ikke å behandle innklagede forhold. Fylkeslegens rådgiver, som har vært ansvarlig for en stor del av saksbehandlingen har ikke foretatt seg noe selv om jeg fortalte ham om obduksjonen og den uverdige brenningen og spredningen av pappas organer. Men han lo hånlige når jeg fortalte om dette.

Han sa at han prioriterer saker for fylkeslegen, men at pappas sak ikke er viktig. Disse instansene har i årevis vært klar over at lovpålagt journalinformasjon ble holdt tilbake av sjeflegen og direktørene ved Sykehuset Buskerud. I mens har tiden løpt. Saken kan bli foreldet i april 2005 uten å ha blitt etterforsket. Metoden for å trenere saken ser ut til å være benektelse og bortforklaring av de faktiske forhold som er blitt innklaget. Det har også vært et uforholdsmessig stort konsum av verdifull tid, hele fire og et halvt år, fra en klage er blitt mottatt til svar er blitt sendt til de pårørende. Dette har skjedd selv om vi har informert om at saken kan bli foreldet, og at det er viktig med en rask saksbehandling. Metoden, som er sofistisert, er dessverre også effektiv. Juridisk kan en sak unndras etterforskning hvis den blir foreldet. Dette kan være svært beleilig for noen, mens andres rettigheter overses og trekkes dypt ned i sølen.

Der lovens lange arm heves høyt, mens rettssikkerheten råtner på rot

I 2001 forsøkte vi å anmelde saken til Søndre Buskerud Politidistrikt. Men da vi forklarte om at pappa var jøde, og om det som hadde hendt, nektet Politiet å hjelpe oss med anmeldelse, og sa at vi selv måtte betale advokat for å få det gjort. Vi gikk til advokat og betalte flere tusen kroner for å få utformet anmeldelse. Politiet la denne i en skuff til nedstøving. Siden har ingenting blitt gjort fra Politiet. I mars 2004 ble vi oppringt av en politibetjent/politiadvokat fra Søndre Buskerud Politidis-

trikt. Han ville henlegge hele saken. Da jeg protesterte mot dette ble han ubehagelig. Han hadde ikke gjort noe for å etterforske saken. Ved senere anledninger ringte vi ham.

Da ble vår forespørsel møtt med skjellsord, hånletter og ignorering. Han ble usaklig og aggressiv, og oppførte seg også slik overfor min gamle mor. Jeg fortalte ham flere ganger om at pappa var jøde og at kroppen ble krenket etter hans død, ved den ulovlige fjerningen og den forkastelige behandlingen av hans indre organer og aske. "Ja, jeg har hørt dette nå" svarte han irritert. Da jeg igjen forsøkte å forklare om at det er viktig å begrave legemet helt i følge den jødiske tro, skrek han: «Begynner du nå å mase om den jævla jøden igjen? Du må være gal! Har du ikke hørt at jeg har bestemt meg for å ikke etterforske denne saken? Du må holde opp med å plage høyerestående personer med anmeldelser! Dette er en ikke-sak! Jeg skal sørge for at denne saken aldri kommer inn i rettsapparatet!»

Han truet meg med personlige sanksjoner hvis jeg rapporterte hans anti-semittiske utsagn til Politimesteren. Han poengterte sin maktposisjon, og sa jeg aldri ville bli trodd hvis jeg sendte inn klage på ham. Han sa også at jeg ville komme i strafferettslig ansvar overfor ham. Den 21/2-2005 ble saken henlagt. Saken er blitt anket til Statsadvokaten, hvor den ligger i påvente av endelig behandling.

Medienes rolle i jødehatets spredning.

I 2002 kontaktet vi en journalist i en stor, norsk avis. Han konfererte med sin overordnede kollega, og med sjefredaktøren. Men sjefredaktøren hadde bestemt seg for ikke å skrive om saken. Da jeg forsøkte å ringe sjefredaktøren var han ikke tilgjengelig, så jeg ringte den overordnede journalistkollegaen i stedet. Han sa: «Jøder er alltid vant til å få det som de vil! Det følger bare bråk med jøder!». Han sa at det kunne vekke offentlig anstøt i et flerkulturelt samfunn som Drammen å skrive positivt om saken til en jøde. » «Vi må jo holde oss på god fot med våre lesere» sa han.

Dessuten sa han at det var øvrighetspersoner involvert i denne saken, og at disse ikke fortjente negativ omtale. Da jeg forsøkte å stille spørsmål ble han rasende og ropte: «Vi skriver hva vi vil, og det som passer oss! Tror du at faren din var bedre enn andre fordi at han var jøde?». Min mor skrev til avisens sjefredaktør og ba om en beklagelse for forulempningen. Men sjefredaktøren er ikke villig til å begrunne eller beklage sine underordnedes forulempning mot oss. Da vi kontaktet Pressens Faglige Utvalg ville heller ikke de gjøre noe for oss i anledning av journalistens anti-semittiske trakassering.

Husbrann og hakekors i snøen

Fjorten dager senere skjedde det ildspåsettelse og innbruddsforsøk i vårt hjem. Det som var særlig skremmende, var at ugjerningene ble gjort på natten mens vi sov. Det var også blitt tegnet et hakekors i snøen uten-

■ forts. neste side

Männsklighetens største problem och därmed dess største utmaning

Vi ska här attackera problembilden med utgangspunkt i menneskandens drivkrafter. Som en første utgangspunkt tycker jeg det er fascinerende at fundere over hur verden skulle se ut om alle mennesker hadde tex Jesus medvetandenivå. Det blir då lätt att föreställa sig att då skulle vi säkert inte ha behov av sådant som penningssystem, lagar och statsbildningar mm. Alla människor skulle då vara mer inställda på att dela med sig än att roffa åt sig. När då ett kärleksfullt förhållande till medmänniskorna vore naturligt och självklart skulle klyftorna mellan rika och fattiga vara små. Jag tror faktisk inte att det skulle finnas några "superrika" människor då ingen skulle känna behov av att äga mer än vad som behövs för att leva drägligt. Så länge som det fanns överskott skulle inte heller någon lida av svält och umbäranden.

Detta bara som ett tankeväckande teoretiskt scenario. Som vi alla alltför väl känner till så har inte vi människor i gemen kommit så långt i vår medvetandeutveckling.

En förklaringsmodell för att få begriplighet i den rådande situationen är att påstå att det är någon form av "maktbehov" hos vissa/många människor som präglar det mesta av det negativa skeendet i världen. De som då har detta "maktbehov" har också per definition betydligt mer att säga till om i världens formella och informella beslutsstrukturer. Detta gör situationen extra besvärlig att vissa/några kan skapa så stora problem för flertalet i världen. Det kan kanske vara på plats att fundera lite över varför dessa "maktbehov" har uppstått. En populär förklaring brukar vara att "har man inte makt över sig själv vill man ha makt över andra"? Har man tex inte fått kärlek och uppmärksamhet under sin uppväxt och känt sig uppskattad för vad man är så påstås det leda till att man känner sig tvingad att prestera och visa vad man duger till!. Självtidigt tagit till mig den svenske författaren Hjalmar Söderbergs sätt att uttrycka detta i den kända romanen Doktor Glas. "Människans själ

vill bli älskad, i brist därpå uppmärksam, i brist därpå avskydd och hatad, ty likgiltigheten är det värsta tillståndet som själen vill befinna sig i". Jag tror kanskje man kan uppfatta det här med makt/maktbehov som någon form av kompensationsmekanism. Har man makt (över andra) ja då betyder man verkligen något. Man känner sig styrkt i denna hypotes när man läser om vilken svår uppväxt personer som Stalin, Hitler eller Milosevich haft.

Jag tror här att det kan vara intressant att jämföra känslornas värld dvs den emotionella världen med den underliggende fysiska världen. Vi har alla i skolan kommit i kontakt med fysikens lagar och då framför allt termodynamiken som ju är den viktigaste lagen för mänskligt och allt annat liv på jorden. All uppbyggnad (i ordet egentliga fysiska betydelse) består ju av de kemiska processerna i fotosyntesen då solinstrålningen fogar samman molekyler till mer komplexa gröna växter, vilka ju är det som är grundvalen för allt liv. Det brukar också uttryckas som att kvalitén på energin höjs. Detta kan även uttryckas som en attraktionskraft! Motsatsen blir då repulsion. Denna uppstår vid tex alla mänskliga aktiviteter. Vi sprider ut energi och materia dvs sänker kvalitén. Samma skeende har vi då också på den emotionella nivån. Kärleken är en attraktionskraft som förenar, medan hatet är en repulsionskraft som stöter bort och sänker kvalitén i den sociala miljön.

Kort sammanfattning så här långt blir då att i den fysiska världen omvandlar vi för mycket (mer) energi än vad som byggs upp via den skapande fotosyntesen. Detta kan givetvis inga penningssystem i världen göra något åt. Då vi har en förlustverksamhet i den verkliga fysiska världen så slår den förr eller senare igenom i den symbolvärld som vi ju ändå måste betrakta penningvärlden som.

Om det nu är så att problemet kan uttryckas i makt och maktbehov hos ett antal människor i världen så ska

vi försöka skärskåda vad detta har åstadkommit. Jag tror att vi lätt kan se företeelser som styrker våra påståenden ovan. Vi ser ett antal människor som äger betydligt mer än de behöver. Indirekt ser vi detta också i de företagsbildningar som tjänar betydligt mer pengar än vad som är rimligt eller ska vi säga lagom!? I en normal familj där kärlek omsorg och hänsyn är de viktigaste drivkrafterna finns det alltid en lagom nivå där man föredrar gemenskap framför ökat lönearbete för att höja inkomsterna. Livskvalitén blir en mix av materiell standard och fritid! I företagsvärlden tycks vinstmaximering utgöra ett självändamål!! I tex det svenska bankväsende med fyra storbanker ligger vinstnivåerna på ca 1 miljon kr per anställd. Ändå lever personalen under ständiga hot. Kostnaderna måste ner för att upprätthålla och höja vinsterna ytterligare. Företagen är ju också organiserade enligt militära principer i divisioner, avdelningar och staber. De är rustade för krig!

Jag påstår alltså helt framt att vår värld styrs av makt/maktmänniskor. De är inte alltid samordnade inom våra olika statsbildningar. Snarare är det så att de håller samman i oheliga allianser helt utanför staterna allt efter vad som gynnar deras egna intressen. Begreppet ohelig allians syftar på att det INTE är kärlek och omsorg som styr utan det rena egenintresset.

Vad är det som dessa krafter åstadkommit som har med pengar och penningssystem att göra?

Ett tydlig exempel är hur Federal Reserve system skapades på ett kuppartat sätt den 23 december 1913 (många kongressmän hade äkt hem för att fira jul). Därmed skapades en jättetrust med rent privat ägande. Världen viktigaste penningssystem är alltså privatägt av 12 stycken banker. Det måste nog betraktas som det ultimata av makt - dvs att äga ett penningssystem.

Jag tror f.ö inte heller att utvecklingen i världen är ett ofrånkomligt flöde av orsak och verkan. Snarare är det medvetna beslut av medvetna

människor med bestämda avsikter. Tyvärr är dock inte agendan alltid offentlig. Det finns några anmärkningsvärda egenskaper med penningssystem(en).

1. Pengar har åsatts ränta. Vi har förmåtts att tro att de kan växa och arbeta!? Självtidigt har jag dock bara sett människor som arbetar. Människans syn har alltså förvänts!? Någon har diktat liv i pengarna. Pengarna har blivit det viktigaste. Det levande måste dö för att det döda ska kunna leva!

2. Pengar har idag inte längre någon värdebas. Ursprungligen var pengarna kopplade till fysiska världen som metaller el.dyl Totalt frikopplad blev den sista valutan, dollarn 1972 då USA släppte guldmyntfoten och devalverade, vilket Tyskland och Japan fick betala dyrt.

3. Pengar är ju (i och med att människorna också tror det, så är det ju i viss mån sant) en vara. De har dock getts en stor fördel framför andra varor. De är EJ utsatta för den 3:e fasen i livsprocessen. (produktion, konsumtion, nedbrytning). Vanliga varor förslits ju eller blir omoderna.

Det är min bestämda uppfattning att dessa pengarnas "konkurransfördelar" skapade genom mänskliga maktambitioner är roten till våra problem. Den tydligaste negativa konsekvensen som man numera är allmänt medveten om är just det att pengarna saknar en naturlig nedbrytningsfas. Den nedbrytning som vi ändå ser tvingas fram genom konkurser och krig. Det är känt bland ekonomer att vi har för få krig i världen för att upprätthålla den globala finansiella stabiliteten. Efter Östblockets nedmontering är det rustningar i terroristbekämpning som fått i uppgift att upprätthålla penningssystemets omsättningsbehov.

Sammanfattningsvis uppfattar jag maktproblemen som det allt annat överskuggande. Dessa har i sin tur resulterat i ett penningssystem som pga de egenskaper man gett det driver på utvecklingen in i en allt mer och mer ohållbar situation.

Vad göra?

Först måste vi lära oss att se igenom de skäl som anges av människorna med makt. Vi måste lära oss att se den "dolda" agendan. Sedan måste dessa människor identifieras och i möjligaste mån flyttas åt sidan så att de inte kan fortsätta att åstadkomma så mycket skada.

Det är min egen erfarenhet att de som lever och lever gott på vårt orättfärdiga ekonomiska (penning-)system är helt ovilliga att över huvud taget vilja diskutera eller försöka förstå nya tankegångar. Som kurios kan nämnas att redan 1976 så lades en motion i Sveriges riksdag om genomförande av ett nytt skattesystem som skulle ge en värdebas för vår krona och därmed skapa en rättvis situation mellan lönearbete och kapitalinkomster. Centerpartisten Anders Gernant var motionären. Motionen röstades ned och Gernant försvann raskt ut ur politiken.

Hur reformera penningssystemet? Jag nöjer mig här med att hävda att det finns ett stort antal administrativa beslut som kan fattas. Dessa förutsätter modiga människor med mer altruistiska drivkrafter än vad dagens beslutsfattare har. Jag tror man kan säga att nödvändiga beslut kräver större medvetenhet samtidigt som de måste stimulera till än större medvetenhet hos den befolkning besluten rör. Idag ser vi ju tyvärr ett penning- och även skattesystem som stimulerar till egoism, avundsjuka och angiveri mm. Alltså människans sämsta egenskaper.

Vi är alltså enligt min mening i ett trängande behov av ett nytt ekonomiskt eller ekonomiskt-politiskt system som stimulerar fram människans goda egenskaper. Jag tror t.o.m att detta är meningen med livet, att växa mot större medkänsla och kärlek till medmänniskorna Alltså ett klättrande i medvetande mot den nivå som Jesus befann sig i när han vandrade på jorden för bara ca 60 generationer sedan.

for huset vårt. Hvis ilden hadde tatt tak i huset kunne vi i verste fall brent inne. Politiet sa det var uvanlig at både ildspåsettelse og innbruddsforsøk skjedde samtidig. Sammen med hakekorset tolket politimannen dette som en anti-semittisk trussel. Min mor og jeg oppfattet det samme som politimannen. I tillegg tolket vi det helt klart som en trussel om å la være å fortelle offentlig om saken. Vi fortalte politibetjenten/politiadvokaten som siden hen la saken om ildspåsettelsen og innbruddsforsøket, og om hakekorset. Men han ville likevel ikke starte etterforskning av saken.

Fornedrelse og forfremmelse

Min kjære jødiske far ble fornedret ved at legemet ble krenket etter hans død. Ved den ulovlige obduksjonen,

fjerningen og brenningen av hans organer mistet han den soleklare rett som alle jøder har til at legemet skal begraves helt. Under fortielsens makt har familien grått sine bitre tårer over hatet og uretten som har strømmet fra flere offentlige instanser, som har kneblet saken totalt. Ved hjelp av den samme makten har flere av sakens impliserte i samfunnets toppsjikt uforstyrret fortsatt sin klatring på en livslang karrierestige, som stadig blir utvidet med flere lønnsomme trinn.

Doktoren som utførte eksperimentbehandling og som sendte min far til obduksjon, har avansert fra lege til spesialist i indremedisin med tilsvarende sosial status og skyhøy lønn. Når han ikke jobber som sykehuslege tilbringer han lønnsom tid som privatpraktiserende fastlege

med lukrative pasientlister ved eget kontor i en nærliggende by. Forhenværende sykehusdirektør Marit Lund Hamkoll sitter i dag i styret for et av våre helseforetak.

Direktør Erik Kreyberg Normann har forlatt sin stilling ved Sykehuset Buskerud. I stedet har han begynt som direktør ved Akershus Universitetssykehus. Den overordnede journalisten som trakasserte oss med anti-semittiske utsagn har blitt forfremmet til daglig leder i den samme avisen. Listen med eksempler på forfremmelser kan nok skrives veldig lang. Ingen har måttet slutte i sine stillinger grunnet denne saken. Sett i et slikt lys har fortielsen gjort en grundig jobb i forfremmelsens tjeneste.

Må det være slik?

Tilsynelatende er det alt for lett for mennesker i toppstillinger å misbruke sin makt for å knuse rettighetene til en minoritet som jødefolket. Det virker skremmende lett å la den innarbeidede anti-semittisme få fritt utløp overfor tilfeldige mennesker som representerer det forhatte. Da opereres det gjerne med et sett regler for jøder og et for andre, hvor jøden blir gjort til den negative part, som treneres, trakasseres og nedvurderes. Tilsvarende er det slik at den andre part ofte tilkjennes jødens andel av rettigheter, i tillegg til sine egne, samt å være representant for det positive. Det er lett å utøve hat for den som sitter i en maktposisjon og som ønsker å hate.

Når den type maktmennesker sitter i høye lederstillinger, kan det

medføre en stor fare og en forringelse av rettssikkerheten for jøder generelt. Det samme gjelder for øvrige alle andre typer rasisme, utført av mennesker i maktposisjoner mot andre minoriteter i Norge. Er jødehat og fortielsens makt et offentlig anliggende, eller bør vi sammen bekjempe det fra grasrota til toppnivå? Det er opp til deg og meg om uretten skal fortsette, eller om sannheten, likeverdet og rettferdigheten skal seire. Bare ved å reise oss mot uretten kan vi hindre at jødernes rettigheter henlegges i den store svarte sekken, som siden brennes i hatets navn.

(Til denne artikkelen hører et appendiks med navn på alle dem som fra offentlige organers og mediens side har vært involvert i denne saken. Dokumentet kan eventuelt fåes ved skriftlig henvendelse til NIS)

Rasisme som årsak til terror

Våre vestlige samfunn er ikke flerkulturelle nok.

Naomi Klein Kanadisk journalist og forfatter

Onsdag 07.09.2005
Dagbladet på nett

HUSSAIN OMAN, en av mennene som er mistenkt for å stå bak de mislykkede bombeangrepene i London 21. juli, forberedte seg ved å se på «filmer om krigen i Irak». Ifølge den italienske avisen La Repubblica har han fortalt italienske etterforskere at det først og fremst dreide seg om filmer «der kvinner og barn ble drept og utryddet av engelske og amerikanske soldater...filmer av enker, mødre og døtre som gråter.»

I dag hersker det en hellig overbevisning om at Storbritannia var sårbar for terrorangrep på grunn av sin politisk korrekte antirasisme. Men Osmans forklaring tyder på at i alle fall noen av bombemennene ble drept av sinne og raseri over det de oppfattet som ekstrem rasisme. Og hva annet kan vi kalle den tro - så utbredt at vi knapt legger merke til den - som går ut på at amerikanske og europeiske liv er mer verdt enn livene til arabere og muslimer, så mye mer verdt at deres døde ikke engang telles?

Det er ikke første gang den slags åpenbare mangel på likeverd har avlet ekstremisme. Den egyptiske forfatteren Sayyib Qutb som vanligvis regnes for å være den intellektuelle

arkitekten innen den politisk radikale islamismen, fikk sin ideologiske åpenbaring mens han studerte i USA. Den puritanske stipendiaten ble riktignok sjokkert over Colorados uanstendige kvinner, men enda viktigere var Qutbs møte med det han seinere beskrev som USAs «onde og fanatiske rasistiske diskriminering».

Ved et sammentreff kom Qutb til USA i 1948, det året staten Israel ble opprettet. Han ble vitne til et Amerika som lukket øynene for at tusenvis av palestinere ble gjort til permanente flyktninger av det sionistiske prosjektet. For Qutb handlet det ikke om politikk. Han så det som et angrep på selve kjernen i hans identitet: Amerikanerne mente åpenbart at arabiske liv var langt mindre verdt enn livene til europeiske jøder.

Da Sayyib Qutb reiste tilbake til Egypt, meldte han seg inn i Det muslimske brorskap. Dette førte til nok en hendelse som skulle forandre livet hans: Han ble arrestert, torturert og dømt for sammensvergelse mot regjeringen etter en rettsak mange betraktet som en absurd forestilling. Utformingen av Qutbs politiske teori bar i aller høyeste grad preg av at han ble utsatt for tortur. Det var ikke bare torturistene han karakteriserte som bestialske og uverdige til å kalles mennesker. Han utvidet karakteristikken til å gjelde hele samfunnet som ga ordre om denne brutaliteten, inkludert praktiserende muslimer som passivt lånte sin støtte til president Gamal Abd al-Nassers regime.

Qutbs enorme kategori av

«undermennesker» gjorde det mulig for tilhengerne hans å rettferdiggjøre drap på «vantro» - nå praktisk talt alle - i islams navn. En bevegelse for en islamsk stat var blitt forvandlet til en voldelig ideologi som skulle legge det intellektuelle grunnlaget for al-Qaida. Den såkalte islamistiske terrorismen var med andre ord «hjemmeavlet» i Vesten lenge før bombeangrepene i London den 7. juli. Helt fra første stund var denne terrorismen en direkte følge av Colorados tilfeldige rasisme og Kairos konsentrasjonsleire.

HVORFOR ER DET viktig å grave fram denne historien nå? Fordi det fremdeles skvettes bensin på de to gnistene som tente Qutbs raseri: Arabere og muslimer blir nedverdiggjort i torturkamre rundt om i verden, og deres døde regnes ikke med i dagens kolonikriger. Samtidig eksisterer det digitale bevis på disse tapene og ydmykelsene som er tilgjengelige for alle som har en pc med internettilkobling.

Og nok en gang: Denne livsfarlige blandingen av rasisme og tortur brenner i årene på sinte unge menn. Som Qutbs fortid og Osmans nåtid viser, er det ikke vår toleranse for «multikulturalisme» som fyrer opp under terrorismen, men det er vår toleranse overfor barbariet og de overgrep som begås i vårt navn.

Nå har britenes statsminister Tony Blair beveget seg inn i dette minnefeltet, fast bestemt på å «selge» to av hovedårsakene til terror som en løsning på problemet. Han akter å deportere et større antall mennesker

til land hvor de sannsynligvis vil bli utsatt for tortur, og han vil fortsatt la britiske soldater krige i områder hvor de ikke kjenner navnet på byene de sletter med jorda. (Denne episoden som er hentet fra avisskjeden Knight Ridder den 5. august, er bare ett av flere ferske eksempler: En gruppe marinesoldater som skulle gjøre seg klare til kamp, fikk følgende oppmuntring fra sersjanten: «Når dere kommer hjem igjen til Camp Lejeune (i Nord-Carolina)... vil dette fortone seg som de gode, gamle dager da dere brakte død og fordervelse til - hva i h... heter dette stedet igjen?» Med tynn stemme trådte en eller annen støttende til og sa: «Haqlaniyah».)

I STORBRITANNIA er det ingen mangel på den «onde og fanatiske rasistiske diskrimineringen» som Qutb påpekte og fordømte.

Islamic Human Rights Commission i London mottok 320 klager på rasisme i kjølvannet av bombeangrepene i forrige måned, og ifølge Scotland Yard har hatkriminaliteten økt med 600 prosent fra samme periode i fjor. Det er heller ingen grunn til å skryte av situasjonen i tida før 7. juli: «En av fem etniske minoritetsvelgere hevder at de har overveid å forlate Storbritannia på grunn av rasistisk intoleranse» skrev The Guardian i forbindelse med en meningsmåling avisen offentliggjorde i mars.

Disse tallene viser at den type multikulturell politikk som blir ført i Storbritannia (og Frankrike, Tyskland, Canada...) ikke har så mye med

etnisk likestilling å gjøre. I stedet dreier det seg om en faustisk kjøpslåing mellom selvutnevnte samfunnsledere og politikere på stemmejakt. Denne handelen fører til at etniske minoriteter stues bort i statlig finansierte gettoer i utkanten av samfunnet, mens det pulserende livet i sentrum fortsetter relativt upåvirket av de seismiske forandringene i den etniske sammensetningen av landets befolkning.

PROBLEMET ER IKKE «multikulturalisme», men at våre vestlige samfunn ikke er flerkulturelle nok. Hvis mangfoldet i gettoene fikk spre seg til hele samfunnet, hvis de som nå er plassert i periferien - både geografisk og psykologisk - fikk lov til å flytte inn til sentrene, kunne det bidra til en ny og slagkraftig humanisme. Hvis vi fikk samfunn bygget på et solid fundament av likestilte etniske grupper, ville det blitt langt vanskeligere for politikerne å signere deportasjonspapirer med ordre om å sende algeriske asylsøkere til tortur - eller å delta i kriger der bare angripernes døde blir talt.

Et samfunn som virkelig lever etter sine egne verdier om likhet og grunnleggende menneskerettigheter, både ute og hjemme, ville også fått en annen fordel. Terroristene ville nemlig mistet det som alltid har vært deres viktigste rekrutteringsredskap: vår rasisme.

©New York Times,
norsk enerett Dagbladet
Oversatt av Marit Jahreie

En tosk's tale

Jeg har sett en viss Erling Fossen på tv. Han er fra Oslo. Han har patentløsninger på ting han ikke har det minste greie på. Han tror at han vet noe om Finnmark. Han har ingen anelse om sammenhengene i det norske samfunn. Han tror at det er Oslo som holder landet i gang. Han vet ikke at mer enn 96 prosent av all produksjon av realverdier i landet foregår på helt andre steder enn Oslo. Han tror at papirflytting er verdiskaping. Han forstår ikke at det å melke geiter i Nord-Troms bidrar mer til å holde landet i gang enn å drive piercingsalong i Stortingsgata. Han forstår ikke at Oslo eksisterer takket være en tung subsidiering fra resten av landet. Han er en tosk.

Kolbjørn Brekstad,
Åmotfors, Sverige

Heilskapstanken

I dag skal alt i skulane endrast

Studerte sosialøkonomi inntil krigen kom, år 1940, men drog tilbake til Oslo og Fredriksgt. 3 i 1941 for å halde fram med studiane; men fann etterkvart ut, at eit studium som var tufta på dikt og draum, måtte eg slutte med. Og dessutan, just i dei dagane eg kom attende til Oslo, kom eg i kontakt med Dybwad Brochmann. Han kom nett då frå Bergen og hadde med seg ei heil jernbanevogn med Nyorienteringsbøker. Bøkene måtte finne plass i Oslo. Eg slo meg saman med BDB og vi fann plass til bøkene i Prinsensgate i Oslo.

Åsmund T. Eriksen hadde Oslokontoret og han trødde til med hjelp til BDB. Pengar fanst ikkje i Brochmanns lommebok, men S.liv hadde mange abonnentar i Oslo den gongen. Mi oppgave var å oppsøkje desse, for å få inn abonnementspengar. Det gjekk bra det. BDB fekk inn fleire tusen kroner. Noko av dette betalte abonnentane, og noko kom inn frå abonnentane rundt om i landet som Åsmund sende purrebrev til. Samfunnsliv vart jo stansa då krigen kom.

Brochmann arbeidde i desse dagane for å få kjøpt eit hus på Voss som var til sals oppe på noko dei kalla Skitnediket. Dit ville han flytte,

men fyrst måtte huset reingjerast for saueparlar, så menneske kunne bu der. Ein sakfører på Voss tok seg av huskjøpet.

I Volda på lærarskolen arbeidde Martin Strømnes som øvingslærer. Han vart eg kjend med i Ørsta. Han hadde studert BDBs bøker, og vart den gongen rekna som BDBs ven. Strømsnes ville revolusjonere undervisninga i skulane. Det ville ikkje nytte å lære om kua t.d. korleis klauene ser ut, eller korleis kumagen ser ut, kvar part for seg. Fyrst måtte kua setjast inn i ein levande samanheng. Fôr fekk kua frå markene, samla inn på løa. Så gjekk føret til krubbene i fjøset. Kua blei mjølka. Mjølka vart teken vare på og gjødselen etter kua blei samla i gjødselkjelaren og sendt ut på markane att, så nytt fôr kunne vekse fram. Strømnes ville plassere dyra i fjøset i ein heilskapssamanheng.

Slikt som dette ville gje opplæringa ein ny dimensjon. Heilskapstanken og heilskapsopplæringa var blitt borte frå skulane meinte Strømnes. Puggeskulen var komen i stand.

Men for å få til den nye skulen, slik Strømnes hadde tenkt, etter in-

spirasjon av lesinga av BDB sine bøker, så måtte han på Lærarhøgskulen i Trondheim, samle omkring seg studentar som hadde sett seg inn i dei nye heilskapstankane som Brochmann var åleine talsmann for i førkrigsåra.

Strømnes vart nekta høve til å nytte elevassistentar som bygde kunnskapane på heilskapstanken. Heilskapstanken vart refusert av Trondheim skulestyre. Elevane som Strømnes samla omkring seg, måtte fyrst ha vanleg lærarskulleksamene. Dermed fekk ikkje

Strømnes det slik som han ville. Men heilskapstanken slik Strømnes forma den, burde skulestatsråden ha tanke for også i dag då alt skal endrast.

Anders Ryste

Fulltreffer

En mann tok en elg i en åker på kornet – og skjøt gjennom tåker.

Jeg skal si at det smalt! Tror du storelgen falt?

Kun en hest sto på tjør i den åker...

Svein Otto Hauffen

TRIGGERHAPPY BRITISK POLITI

ITV avslører at den brasilianske teknikeren som ble skutt som en av de mistenkte bombemennene i London verken hadde side frakk eller flyttet fra politiet. Likevel ble han skutt med 7 skudd i hodet inne i en av togvognene.

Meningsløst drap på en uskyldig fra britiske myndigheters side. Men som Frp sier i en valgbrochure: "Gjerningsmannen var at utenlandsk opprinnelse..."

Les: han er mørkhudet

DOJ

B. D. Brochmann på engelsk

Oversettingen av B.D.Brochmanns sentrale verk "Kunsten å lese Bibelen" er kommet godt i gang. I dette nummeret av Samfunnsliv tillater vi oss å trykke hele første kapittel av denne boken på engelsk slik at leserne kan få et inntrykk av hvordan dette blir. Oversetter er Lynne Hippler, bosatt i California, men som har bodd i Norge i 15 år. Hun har i tillegg oversatt første bok i serien "Sjamaanens rike" til engelsk for det amerikanske markedet.

Arbeidet med oversettingen er selvfølgelig tidkrevende og forutsetter en daglig epost-korrespondanse mellom oversetter i USA og redaktøren av Samfunnsliv, dette for å sikre at BDB-terminologien blir ivaretatt. Kapittel 7 er nettopp oversatt. Kapitlene i boken vil om ikke lenge bli lagt ut på nettet fortløpende. Når prosjektet er over, skal boken trykkes i Norge for det engelskspråklige markedet. Neste prosjekt er "Kristus i samfunnet."

Her er altså 1.kapittel av THE ART OF READING THE BIBLE - en av BDB's viktigste bøker:

B. DYBWAD BROCHMANN

THE ART OF READING THE BIBLE

Chapter 1

What the Bible really tells us

The Bible gives an account of human nature in an inspiring and imaginative way – it discusses the risks and dangers, as well as the possibilities and opportunities available to us. There is no other work of poetry or drama that describes the primitiveness of mankind in such an elaborate and comprehensive way, as well as dealing with our conscious and unconscious way of living. Therefore, The Bible will experience a renaissance in the future when modern research in the mind and large-scale psychology teach us to be very certain about what The Bible really tells us. The world has discussed this for several hundred years, but still man hasn't come to a final positive result, as each side doggedly maintains its position.

Up to now The Bible has managed to keep the world involved in one continuous guessing game. Just when someone thought they had found the right interpretation, then new information came into the picture, and the guessing game began again.

It is just too limiting to consider The Bible as only having to do with "religion". The word itself doesn't even exist in The Bible, and neither is there a notion of something similar to what we today mean with the word "religion".

The Bible discusses economy and judicial matters, ethics and ethical conflicts, along with innumerable stories and poetic allegories, much symbolism and art. It contains teachings from prophets and wise men, and tries to raise barbarians to human beings and human beings to gods. The Pentateuch (Genesis, Exodus, Leviticus, Numbers, and Deuteronomy) contains all kinds of information about how people should behave. The "law giver" even includes such information about how a person should take a spade along when he goes outside of the camp area to relieve himself, so

he can then bury the waste when he is finished. (Deuteronomy 23: 12 –13).

It would be fairly difficult to explain that all of these regulations about life here on earth could be reduced to "religion", and could be rewritten to only pertaining to "religion", if we didn't understand that The Bible contains social teachings, economy and morals for society, etc. which are fairly incompatible with the current political and pagan sociology, morals, economy, statutes, etc. Since The Bible expects a conflict between God's Order and human authorized order, and when The Gospel tells about the false shepherds that are hired and paid by paganism, then it's easy to understand the "politics" and tactics" that are behind the misinterpretation of The Bible. The Bible has been rewritten to look like a heavenly religion that has nothing to do with life here on earth.

There are other topics discussed by The Bible. It talks symbolically about "the first human beings" and about the chance and risk that was a part of awakening to consciousness and gaining knowledge. Knowledge can be used in two ways – for good or for evil.

The Bible tells much about the conflict that only human beings can experience – the conflict between society's tree of knowledge and the tree of a holy life. The one tree bears evil fruits and dies. The other living and luminous tree of life bears good fruits, renews itself, and has eternal life.

The Bible very clearly explains how human nature on one side strives, yearns, and grows up, like all living things do. On the other side, it is in a deep sleep, and therefore shows a slowness and stubbornness, something that we have seen through out history. The Bible reprimands "apathy" and hard hearts.

But it's also true, that The Bible, in addition to discussing human nature, creation, growth, and building of communities, also deals with our relationship to God and our weakness for gods, Molochs, demons, uncontrolled fantasy, temptations, and the dangers enticing our body and spirit. Also, the Bible tells about the reality of God, about His Laws and inherent orderliness, and how God Himself arranges that His Laws be obeyed.

And, finally, The Bible tells about how the human spiritual and intellectual life loses direction - why and

how it happens, how it manifests itself, what consequences there were and still are. And furthermore, The Bible tells us about the world's mental Savior who came to save us from our wayward mentality, as well as finally about how the future can develop, and about the final goals of the life of the individual and of society.

The biblical description is of a perfect place where all obscurities and problems are removed. We are assured that humanity, according to the Old and New Testament, really are the inheritors of this wonderful kingdom where The Son of Man is no longer a servant, but now sits on His proper throne, radiant and glorious, as a Child of God, The Son or Offspring.

In one way, The Bible contains everything concerning our past, present, and future - it is a synthesis of everything. In spite of that, people still like being "analysts", i.e. they divide existence into many strictly divided "areas of life". By doing that, we lose the opportunity of viewing the completeness and interconnectedness of Life, offered in The Bible. Therefore, what the Lutheran ministers are teaching people to believe is an enjoyable image and a cheap delusion - that The Bible "only" is religion, and that the Savior of the World "only" is the founder of one religion, in competition with several dozen others.

In this book we want to give the reader a sterling picture of the world's mental Savior,

in the best way we can, and therefore we will mostly use The New Testament. It's much easier to read and understand the Four Gospels, instead of trying to interpret and describe all the rest of The Bible.

Therefore, The Bible has to do with mankind and about our relationship to God and to Our Savior. Probably no one doubts that. But since mankind always has misinterpreted and misunderstood itself, many have unfortunately not understood that they have any need for a "Savior" in their lives either. Since mankind has the understanding that God has constantly changed, mankind can think that they no longer have any need for God in their lives today. Superficially, it can appear that God in our day and age is different from the God of, for ex., 100 years ago. When religious history and theological works from earlier times are read, it is quite unbelievable what people have convinced themselves and others to believe. It's as if they are saying that there are many of us who believe that we will develop much more, and that "God" will also be changing. Bjørn Steiner Bjørnson said the following: "Where good people walk, those are the Paths of God". At least people believe that if there is a God, then He must be how "the good people" (pious and orthodox) understand Him. Christianity has been represented as religion, but some look at religion as a nuisance on The Road of Life, others think that it should have nothing to do with politics, yet other opinions are that it is "childish nonsense" that the world needs to outgrow. What all these opinions have in common is that they understand the

word "religion" to mean the Christianity of Europe and America, i.e. what "the good people" believe!

Since mankind has never understood itself before, and only now has slowly begun to come close to the entrance to the depth of its spiritual life, we need to agree in the beginning that it isn't completely sure that what we have called Christianity up to now, is the real Christianity. Perhaps, the best understanding is it is only something in the direction of Christianity. Maybe the truth is that the Name of Christ has been ridiculed, disdained and rejected in the world because mankind has misinterpreted Christ, and been mistaken regarding Him, God and ourselves?

What does The Bible say about this question?

Here are some examples:

Isaiah, long before the time of Christ, says the following in Ch. 52:5: "What shall I do?" asked Jehovah, 'my people are taken away from me for naught. They that rule over them are howling', said Jehovah, 'and my name is continually blasphemed all day long'.

6: 'Therefore my people shall know my name: therefore they shall know in that day that I am he that doth speak; behold it is I'.

7: 'How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that publisheth salvation, that saith unto Zion, Thy God reigneth!'"

(Since verse 7 is probably a bad translation, we'll try to state it in other words: How blessed are the feet and way of life of him who is entrusted to bring the glad tidings, to preach peace when others create war, to witness about positive things when others only speak about negative things, to appeal for the salvation for mankind when everyone else has lost faith and hope, and to teach the people that God alone is the Lord, when the whole world cries after dictatorship and organization).

In verse 5 we saw clearly that the people's understanding of who God really is was not clear and was misunderstood, therefore His Name was blasphemed.

Paul says very clearly in a letter to the congregation in Romans 2: 24: "For the name of God is blasphemed among the Gentiles because of you, even as it is written".

So we see that the phenomenon is not unknown in The Bible. Pure Christianity has not been practiced since the time the Savior passed away and left His teachings to his

disciples. The Savior has prepared us for that.

When Olav, the Holy "brought" Christianity to Norway, he resolutely chopped off the head of any farmer who wouldn't be baptized. And when the first Christian pilgrims from the north of Europe traveled down through Europe, they ravaged and plundered all along the way, even in the "Holy Land".

Gustav Adolf was a brilliant personality for his time, a pious and for his time right-thinking man, but our current churches would probably not accept his theology.

Abraham who wanted to slay his own son was, until a few years ago, looked upon as an example of a man of God, and Salomon, with his 5000 wives, was also a radiant example.

After people started criticizing these actions, and our ethical understandings developed and became part of our way of life, there were many Norwegian theologians who didn't want to be bothered with The Old Testament because it had become too "difficult" to explain to the orthodox believers.

This is one of the results of claiming that everything was completely created several thousand years ago and trying to fool yourself about the truth concerning the perpetual creation.

It is true in the Jewish children's instruction that it says that God rested on the seventh day, but Jesus assures us many thousands of years later in John 5:17: "But Jesus answered them, My Father worketh even until now, and I work". Therefore we have to change our position that creation is finished and that we are born again for eternity. We must understand that we will be continually born again - in spirit and truth.

When people are allowed to continue with the unlucky delusion that Olav, The Holy imported 100 % complete Christianity 900 years ago, and in addition let people accept the current Christianity espoused by the Church with its mammon cult, public paganism, and war between the classes, it's no wonder that "Christianity" is considered a nuisance on The Road of Life. A German Gestapo man told me directly: "Honestly, we don't want to hear the name of Christ anymore". And then I replied: "I can certainly understand why you would say that if you are referring to the "Christianity" that was preached in the many German churches I have visited over the years". The German sermons were filled with fire and brimstone.

My view is that the Church Christians have had a choice for a long time: Either to see the name of Jesus Christ blasphemed, trampled on, and rejected around the world, or to admit their tremendous mistake regarding how they understand both God, The Father, the almighty Creator of heaven and earth, and the Savior, Jesus Christ, and not in the least regarding the understanding of ourselves as human beings and our human society.

Therefore, we need to read The Bible again, in a new way.

«Globalisme – jo da, så lenge det ikke berører meg»

Et essay om makt, religion, identitet og globalisme.

Av Johan Christian Tønnesen, mastergradsstudent i sosialantropologi ved Universitetet i Oslo

La oss gå tjuvfem år tilbake i tid til Sarajevo. Vi gjennomfører en spørreundersøkelse som omhandler identitet. Vi finner en vanlig mann i trettiårene og spør; hva er du?

Mannen ville stolt ha sagt han var en jugoslav, en borger av et land som hadde et knusende godt fotballag.

Hadde vi gravd litt dypere ville han kanskje ha sagt at han kom fra delrepublikken Bosnia-Herzegovina, og at han tilfeldigvis kom fra en muslimsk familie. Der bor han i en liten landsby med fine hvite broer, og hver dag klokka sju går han over til naboen som er katolikk for å drikke kaffe. Slik han alltid har gjort. Tolv år senere drar vi tilbake til Sarajevo for å treffe den samme mannen. Året er 1992 og krigen pågår for fullt. Han kommer i mot oss, vi kjenner han fort igjen tross for at han har blitt noen år eldre og anlagt skjegg. Vi spør; hva er du?

Spontant og ettertrykkelig sier han; jeg er muslim og jeg er bosnier! Jeg bor ikke lenger der jeg bodde før fordi naboen vår plyndret huset vårt og skjøt min onkel og tante. Når vi konfronterer ham med de stolte uttalelsene om å være jugoslav tolv år tidligere, blir han fornærmet og vifter oss vekk med en irritert hånd. I dag tretten år senere spør vi ham igjen; hva er du?

Jeg er bosnier. Også er jeg muslim. Mitt hjemland er en del av Europa og vi håper på å bli medlem av

EU i nærmeste framtid.

I 1979 ble det gjennomført en revolusjon i Iran som var basert på muslimsk fundamentalisme, som en reaksjon på det tidligere styrets åpenhet til USA og Vestlig kultur. Landet utviklet et despotisk styresett som medbrakte seg krenkelser i blant annet kvinners fundamentale rettigheter.

I 1998 åpnet en amerikansk fornyelsespark i Paris, og demonstrasjonene var enorme. I det samme landet bruker franske myndigheter hundrevis av millioner dollar på subsidiering av egen filmproduksjon i tillegg til at de har innført et kvotesystem for å fremme egne tv-sendinger. Minst 40 % av all sendetid skal være fransk produksjon, slik loven tilsier det. I 1997 ble Steven Spielbergs film "Jurassic Park selve trusselbildet for fransk kultur. Den ble stemplet av franske myndigheter som en "trussel mot (fransk) nasjonal identitet", og da franskmennene "vant" GATT – avtalen som sa at det skulle vedvare en høy skatt på amerikanske filmer, kunne den kjente franske regissøren Jean Jacques proklamere følgende; "Vi har fjernet den trusselen som kunne eliminere europeisk kultur fullstendig".

Den 19. april 1995 får vi høre om en stor eksplosjon i Oklahoma City, i hjertet av dette enorme landet som består av en masse minoriteter; nemlig USA. Ugjerningen ble utført av den hvite protestantiske mannen Timothy McVeigh, som visstnok hadde noe ugjort med de amerikanske myndighetene. 169 mennesker ble drept, deriblant mange barn.

Identitetens kulturpolitiske uttrykk

Men hva er poenget med å slenge ut alle disse vilkårlige eksemplene, vil man kanskje spørre seg. Jo, alle eksemplene berører ulike sider ved begrepene identitet og globalisme.

Dette er høyst viktige begreper i internasjonaliserings tidsalder, og til alle dem som måtte føle seg truet av den, kjenn på den følelsen og del den med store deler av verden.

Identitet er et mangesidig begrep, å snakke om identitet alene blir for enkelt. Ved det første eksempelet ser vi hvordan denne mannen "spiller" på ulike identiteter. Eller mer korrekt; identiteten hans har ulike tilhørigheter. Hvilken tilhørighet som gjør seg gjeldende i en gitt situasjon, er avhengig av de omkringliggende omstendigheter, og subjektets og kollektivets oppfattelse av disse. Hva er det som har gjort at det høyre-brune partiet FRP i Norge de senere år har endret sitt partiprogram i form av en økt vektlegging av kristen tro og tradisjon som nødvendigheter for nasjonens eksistens i all fremtid? Hva er det som gjør at partiformannen i FRP, Carl I. Hagen stadig oftere går inn for å fremstille kristendommen som en positiv religion, og islam som en negativ og hatsk religion? Her kommer vi nemlig inn på det som er kjernen i problemet. Man kan sammenligne Hagens uttalelser og resonneringer med teokratene i Iran og deres tanker omkring nødvendigheten av den islamske revolusjonen i 1979. Gustav Thaiss har i sin artikkel om sosial endring gjennom metaforer i Iran, beskrevet hvordan religiøse ledere anvender metaforer omkring seksuell renhet og urenheter. Kort sagt er den vestlige kulturen uren og den "voldtar" Irans rene kultur. Hagen, slik som teokratene i Iran, ilegger religionen en egen livskraft, eksisterende uavhengig av menneskene som praktiserer den og identifiserer seg med den. Han ser ikke det at det alltid vil være et dialektisk forhold mellom samfunn og religion, og at disse påvirker hverandre. Religionens uttrykk bestemmes i stor grad av menneskene og deres historier;

slik som han selv er med på å generere et nytt religiøst bilde i norsk politikk. Religiøse tekster i seg selv kjenner ingen historie. Hagen og teokratene i Iran, går motsatt vei av det som ville vært logisk når de kritiserer generelle samfunnsforhold. De går inn på det teologiske plan og finner bibelske tekster og utdrag som legger grunnlag for deres polemikk. Disse argumentene skal lime sammen delene av deres identitetskrise og som automatisk skaper et dualistisk verdensbilde bestående, enkelt og greit, av oss og dem. Det er ikke nødvendigvis religion som truer Hagens verdensbilde. På midten av åttitallet anså Hagen forslaget om gratis lunsj i alle skoler som en frøving av norske familiers frihet til å smøre matpakke, med andre ord kommunisme i praksis. Et forslag som Hagen selv og de fleste andre norske partier nå vil gå inn for. Hagen slik som alle andre identifiserer seg med ulike politiske, sosiale og religiøse føringer, avhengig av hvilke farer som truer der ute.

Identitet på flere plan

En kulturproteksjonisme gjør seg gjeldende i mange former, og det hele bunner ut i menneskers oppfattelse om hvem det egentlig er som eier denne verden. Folk lukker seg inne, setter opp gjerdet og beskytter seg mot alt. Mange er redde for framtiden og for alle andre mennesker, fordi de har kommet dem så nær. Men er det virkelig slik at den verden vi lever i dag, regjeres av enorme ustoppelige krefter? Stemmer det at den tilhører "de andre"? Globaliseringen gjør noe med hodene våre. Vi alle føler oss litt som minoriteter fordi alt virker så overveldende. Alle samfunn, tror jeg, føler av at de må stå imot disse "krefte" som er sterkere enn dem selv, og derfor er opptatt av å bevare sin arv intakt. Men når jeg tenker på at

jeg mest sannsynlig har mye mer til felles med en mann fra Praha eller Tokyo, enn jeg har med min oldefar, virker denne tankegangen litt obskur. Menneskers trang til å koble identitet til historie, eller en idé om en historie, kan være årsaken til at mannen fra Sarajevo i 1992, velger å kalle seg for muslim framfor jugoslav. Identitet er i høy grad et fleksibelt fenomen, og en studie av identitet kan si veldig mye om menneskers eksistensielle natur. Identitetskrisen med sin subjektive natur, gjør seg gjeldende i de minste kognitive strukturer og er derfor viktig å overføre til å gjelde samfunn og kultur.

Sett fra Østens og den 3dje verden sin side, er det Vesten som dominerer denne verdenen. Sett fra Paris, er det USA, og sett fra... Ja hva med USA? Landet som består av masse minoriteter, slengt sammen og dømt til å bo om hverandre under samme nasjon. Hvem tror de eier denne verdenen? Jo, det er da den hvite protestantiske mannen med dollar tytende ut av bukselomma, sier man... Men plutselig sprenges en føderal bygning i Oklahoma City og 169 mennesker dør. Gjerningsmannen er en hvit protestant som føler seg snytt av myndighetene, og som ser på seg selv som den minste minoriteten av dem alle, og at globalismen utgjør en sterk trussel for hans "frie Amerika".

Kilder:

Maalouf, Amin 1999: "Identitet som dreper" Pax forlag A/S, Oslo

Thais, Gustav 1978: "The conceptualization of social change through metaphor. Journal of Asian and African Studies Vol. XIII, Leiden.

Bør melka eller kaffen settes i vrangstrupen?

Kaya Krussand, økologisk hobbybonde

Nasjonen på nett

I Nationen 13. september angriper Silje Johannessen norske bønder for å hindre fattige bønders adgang til vårt marked. Hun sier Norge blir rangert som U-landenes dårligste venn.

Av hvem da? Og på hvilket grunnlag? Prøver ikke alle rike land å beskytte jordbruket sitt? Hva med USA som eksporterer mais til fattige land for 20 prosent av produksjonskostnadene og slik driver bøndene der til konkurs? Hva med EU-land som eksporterer subsidiert sukker og tobakk til fattige afrikanske land?

Jordas økosystemer trues med kollaps innen 50 år på grunn av alle giftige utslipp. Da kan ikke mer varetransport være løsningen. Om fattige land fikk dyrke mat til egen befolkning på den beste matjorda, ville mye kunne endres. Men denne jorda blir ofte kjøpt opp av multinasjonale selskaper for å dyrke luksusprodukter som kaffe,

tobakk og sukker.

Silje Johannessen mener vi har større behov for sprøytemidler og kunstgjødsel her i vårt kalde klima. Men det er tvert imot. Det kjølige klimaet vårt gjør jo at vi har færre insekter og annet som gjør skade på avlingen!

Løsningen på problemet med overproduksjon i jordbruket i de rike land må være en mer naturlig driftsform - mindre sprøyting og kunstgjødsel. Altså mer økologi. Økologiske kuer gir mindre melk - derfor trenger de mindre subsidier, de får mer naturlig norsk høy og mindre kraftfôr. Fordi de ikke presses til å yte mer enn det er naturlig for dem, er de sunnere og friskere, og det blir mindre utlegg til veterinær.

Et mer økologisk landbruk over hele jorda vil kunne redde oss fra økologisk kollaps om noen tiår. Det behøver ikke bety mer sult, for når folk får sunn, giftfri mat, vil behovet for kunstige stimulanser bli mindre, og mye jord kunne frigjøres til matproduksjon.

Mer økologi er derfor en bedre løsning på fattigdomsproblemene enn mer handel.

INTELLIGENT?

Utdannelse innen vitenskap er utdannelse i å oppfatte verden slik den blir oppfattet av andre. Studenter blir gjort til barn. Men ikke barn i vanlig forstand – nei, barn av den underlige typen vi kaller skolebarn, som sosialiseres inn i et utdanningsmaskineri hvor det først og fremst er evnen til å motta og gjengi andres erfaringer som belønnes. Dette får to konsekvenser. Gjennom først og fremst å gi plass til autoriserte oppfatninger svekkes betydningen av egen personlig erfaring. De blir det vanskelig for avvikende innsikt – det vil si uventede resultater i forhold til teori – å komme til uttrykk.

- Nils Christie

I psykiatrien

Forannevnte sted fikk undertegnede oppleve den 3. juni d.å. da jeg var på sykebesøk på Akuttpsykiatrisk avd. post 3 ved Ullevål Universitetssykehus.

Ved ankomsten til post 3 blei vi informert om at mine venners sønn, som vi kom for å besøke, var for syk til å motta besøk. Dette nektet vi å godta for besøket var planlagt etter at mine venner hadde fått telefon fra sin sønn som nesten ikke klarte å få fram et eneste ord, – derfor var vi nå helt bestemt på å undersøke hva han hadde blitt utsatt for.

Etter mange nektelser og trusler fikk undertegnede sammen med pasientens mor adgang til psykiaternes fangerom. Mine venners sønn kom imot oss med store redde øyne og stiv av angst. Han forsøkte å snakke til oss, men hadde meget store problemer for tunga krøllet seg. Med andre ord: Han bar tydelig preg av at han hadde vært utsatt for tortur. Da han gav uttrykk for at han savnet sin far, fortalte undertegnede at hans far var inne i den andre gangen og vi gikk mot døra for å oppsøke ham. Men kynisk sørget overgriperne for å holde døra låst. Så blei vi alle tre jagd inn på et rom. Der ytre vi ønske

om at vi ville snakke med pasienten alene uten vakter. Vårt ønske blei ikke imøtekommet, men vi fikk plutselig beskjed om at besøket var over for rommet skulle benyttes til noe annet. Og siden vi ikke tok truslene på alvor og sprang ut fortere enn svint, blei alarmen satt på. Vi oppdaget da plutselig at torturistene hadde fått forsterkninger av flere vakter som tydelig var klar for å gjennomføre utkastelsen av to damer som var på sykebesøk.

Jeg informerte tilstedeværende lege at her var det klare brudd på menneskerettighetene. Jeg gav også uttrykk for at stakkars alle som er / var stengt inne for torturbehandling. De er alle rettsløse. Og de som blei behandlet av dr. Josef Mengele i krigens konsentrasjonsleirer kunne alle håpe på freden.

Dagens psykiatriske har intet håp dersom ingen utenfor de lukkede dører hjelper dem i kampen mot dette sammensveggede psykiatrisystemet, som er galskap satt i system.

Før vi dro til politistasjonen for å anmelde forholdet spurte undertegnede tilstedeværende lege om å få hennes navn, – men hun nektet! Jeg spurte om hun var feig og hun svarte med et smil.

På politistasjonen ringte politimannen også til avdelingen å ba om navnet til legen. Politimannen fikk

heller ikke hennes navn selv om politimannens telefon blei satt over til flere forskjellige personer på post 3.

Mine venners sønn har fått store skader, og absolutt ingen legedom. Disse overgriperne har brutt § 1 i "Forskrifter om bruk av tvangsmidler for å avverge skade i institusjoner for døgnopphold innenfor det psykiske helsevesenet." Disse egenrådigge "behandlere" gidder heller ikke å ta hensyn til informasjon om sykdommen verken fra pårørende eller pasient. Bare det i seg selv dokumenterer nok at dem har ingen ting i legeyrket å gjøre.

Overlegen på post 3 og hennes medhjelpere er nå anmeldt til politiet. Undertegnede håper dem får den straffen dem fortjener. Både i Dagbladet 14. mai d.å. og i Samfunnsliv 20. juni d.å. leste jeg følgende: "I april 1997 vedtok Europarådet, som representerer 40 land, en internasjonal lovsamling som gir psykiatrerne anledning til å gjennomføre eksperimenter på mentalt syke uten vedkommendes samtykke." Dersom det er noen av våre politikere som har godtatt en slik lov, er det også kvalifisert for politianmeldelse, så dem også kan få den straffen dem fortjener.

Velaug Lie,
Oslo

Fædrelandsvennen:

Vi mister vårt land – bit for bit

Vi begynner å nærme oss «enden». Ikke den religiøse dommedag, men slutten på vår nasjonale selvstendighet. Bit for bit mister vi vårt land til kapitalinteresser som tar styringen på alle områder. Det skjer stille og umerkelig. Dersom du ikke er våken, vil du møte dagen da du står der ribbet, uforstående og utslått, umyndiggjort. Det hele minner meg om en venn som kjempet siste krig med våpen i hånd. Han sa som så... «hva er det jeg kjemper for? ... nå blir landet vårt tatt uten bruk av våpen». Det er det som har skjedd og som stadig skjer med de bindingene vi har i dag (EØS).

Solidaritet og velferd er snart fremmedord. I stedet har vi fått pengelønsomhet og privatisering som det store alfa og omega. La meg nevne en aktuell «bit», fra den siste av en lang rekke:

Det åpnes nå for at skolen, helt ned i grunnskolen, kan drives privat uten at det stilles betingelser av ideell eller pedagogisk art.

Selskaper skal kunne drive skolen på bedriftsøkonomisk grunnlag. Og dette gjelder ikke bare norske foretak. Norge har i sin bindingsliste i GATS-avtalen (General Agreement on Trade in Services) skrevet under på at alle WTO-land kan drive utdanning i Norge. De kan altså drive på profittbasis. De må stilles likt med statskolene, og vil derfor få statsstøtte (GATS art. XVI og XVII).

Er det slik du vil at vi skal ha det? Du har sikkert fantasi nok til å se mulige konsekvenser når dette slipper løs.

Vi får komme tilbake til andre leie «biter» senere.

Leif Stenberg Gausdal
Flekkefjord

Når jødehatet stjeler alt

Av Elisabeth Ziegeler

Dette er en historie fra virkeligheten om en jødisk familie og deres liv i Tyskland på 30-tallet, om en hverdag fylt av jødehat, om flukten fra Tyskland til Norge, om livet i Norge, og om en høyst uverdigg behandling på slutten av et liv. Dette er også en artikkel til minne om min kjære, avdøde, jødiske far, Albert Ziegeler. Han ble ikke brent i konsentrasjonsleir under den 2. verdenskrig. Derimot ble han obdusert ved Sykehuset Buskerud i Drammen, og siden brent ved det norske søppelforbrenningsanlegget FREVAR (Fredrikstad Vann, Renovasjon, Avløp) så sent som i april 2000. Dette hendte selv om familien sa fra til sykehuset om at han var jøde, og at han derfor ikke måtte obduseres, men måtte begraves med alle organer intakte. Av påstått grunnlag, som av oss pårørende senere er blitt politianmeldt, obduserte sykehuset ham likevel på eget initiativ, og fjernet organer fra ham.

Under obduksjonen ble alle hans organer, inklusive hjerte og hjerne revet ut av kroppen, og ikke lagt tilbake. Organene ble brent ved FREVAR. Asken hans ble siden spredt ut over Øra søppelplass sammen med asken fra avfall og døde dyr. På begravelsesdagen, ved min fars åpne kiste, viste patologen frem organdeler til min mor, så hun løp gråtende ut av rommet. Siden tilbød patologen meg å overta små glass med biter av organene. Når jeg sa til ham at min far var jøde, og at obduksjonen derfor ikke skulle ha skjedd, svarte han meg at det er kristendommen som gjelder som rettesnor i Norge, og at det ikke spilte noen rolle om min far var jøde.

Ingen er blitt straffet for ugjerningene. Ingen unnskyldning er blitt gitt til de pårørende. Sykehuset nekter å utlevere rettslige pålagte journalopplysninger til Politiet og til de pårø-

rende. Statens Helsetilsyn tar ikke affære overfor sykehuset. Politiet vil ikke etterforske saken, til tross for overveldende bevis/dokumentasjon. En politibetjent trakasserte pårørende med anti-semittiske skjellsord. Medene ville ikke skrive om saken. Journalister ga åpent uttrykk for utilsørt jødehat da jeg kontakter dem. Vår familie har sørget i snart fem år. Er ikke en jøde like mye verdt som alle andre? Hvorfor denne offentlige fortielse? Er det ikke snart på tide at våre folkevalgte griper inn og hindrer at vår rettssikkerhet råtner på rot?

Livet i Tyskland og flukten til Norge

Min far ble født i 1922 i Hamburg, Tyskland. Han hadde både jødisk mor og far. Min farfar var toller, og het Albert Ziegeler. Min farmor het Emma Ziegeler, og var hjemmeværende. Hun hadde to brødre. Den ene het Hans Gulzow, hans kone het Ingeborg. Den andre broren het Karl Gulzow. Han forsvant i Frankrike under den 2. verdenskrig, og kom aldri til rette igjen. Min farmor tenkte ofte på hva som hadde hendt med ham, og det bekymret henne mye. Min oldemor (på farsiden) het Elise Huhn.

I datidens Tyskland hersket utbredte anti-semittiske holdninger. Spenninger bygde seg opp i samfunnet da arbeidsløsheten grep om seg i stadig større omfang. Under slike forhold ble særlig den jødiske delen av befolkningen et yndet mål for folks frustrasjon. Å ha en jobb ble også den gang ansett som et gode. Det var gjerne slik at hvis en jøde hadde jobb, mens en kristen ikke hadde det, så ble jøden ofte angrepet. Angrepene kunne bestå av alt fra trusler til fysisk og psykisk vold mot hele familier, endog drapstrusler og mord kunne forekomme.

Min far har berettet om at hele familien ble trakassert i sitt hjem. Det ble kastet råne egg på huset. Noen ganger ble det lagt en død høne med avkuttet hode utenfor inngangsdøren med følgende beskjed: «Du er den neste, jøde, bare

vent på din tur». Både min farmor og farfar ble truet og slått på åpen gate av illstint mobb. En gang ble min farfar overfalt, slått helseløs, og nær drept. Etter dette kunne han ikke lenger utføre sitt arbeid som før. Da min far var to år gammel forsvant min farfar plutselig. Siden var det ingen som så ham mer.

Igen satt min farmor med ansvaret for min far. Hadde det ikke vært for at noen av hennes slektninger drev en matvarebutikk, hadde de aldri klart å overleve. Hun fortalte siden om et hardt og kaldt samfunn, hvor man bare kunne stole på sine egne. Hun hadde jødiske venninner som var fattige, men som delte av det lille de hadde.

Etter som årene gikk, traff min farmor en kristen norsk mann i Tyskland. Hun giftet seg med ham, og han adopterte min far. Han anbefalte at de burde skjule sin jødiske identitet for omverdenen, for å unngå ytterligere represalier. Mobbingen fortsatte som før. Under slike forhold lærte man å skjule sin identitet. Dette var noe, som min far ble vant til, og som ble sett på som en nødvendighet for å kunne overleve i den type samfunn.

I 1935 orket de ikke lenger å bo i Tyskland, og flyktet derfor til Norge, hvor de bosatte seg i Oslo. Selv om de ikke fortalte åpent om sin jødiske identitet, mottok de likevel trusler om vold og drap også i det norske samfunnet. En gang ble min far oppfordret til å møte opp på nærmere angitt sted midt på natten. Han fikk vite at han kom til å bli drept. Hvis han ikke møtte opp, fikk han beskjed om at han ville bli forfulgt og drept siden likevel. Denne skrekken satt i ham helt til han ble gammel og døde. På en måte kan man si at jødehatet stjal hans rett til åpent å kunne vise sin identitet.

En ny generasjon gjør sine erfaringer i Norge

Da jeg ble født tidlig på syttitallet, skulle vi være lysår unna de anti-jødiske holdninger som

hersket under den 2. verdenskrig. Men allerede fra tidlige barneår fikk jeg erfare at jeg ikke var velkommen i leken fordi min far var, som de sa, «en rik jøde, som hadde egen urmakerforretning». (min far var aldeles ikke rik). Og fordi at jeg var «pappas pike» ble jeg nærmest utstøtt. Barnas foreldre hvisket og tisket, og stadig fikk jeg høre voksne formuleringer fra barnemunn av typen: «Hvis du leker med "dine", så leker jeg med "mine"».

I løpet av mine barne- og ungdomsår tok eringen og utstøtingen karakter av mobbing og mishandling. Det var dagligdags for meg å bli slått og sparket på skolen, og på veien til og fra. Jeg kunne ikke bevege meg utenfor døren før mobberne var der. Jeg fikk vite at de alltid ville holde meg under oppsikt, og det var over tyve av dem. Derfor var jeg aldri ute på hyggelige ungdomsaktiviteter. Hvis vi beveget oss ut på balkongen vår, startet straks telefonen å ringe. Stemmen i den andre enden kom med rått snakk, og utsagn av typen: «jødef...». Det ble også kastet råne egg på fasaden der vi bodde. Historien gjentar seg jo, som kjent.

En gang husker jeg spesielt godt. Flere ungdommer holdt meg fast. Selv de store guttene slo og sparket meg i ryggen. Hodet mitt dunket de i isen. I dag er jeg 100 % ufør grunnet ettervirkninger av dette. Tannskader har jeg delvis måttet erstatte selv.

Hat i alle former er heslig. Ingen vinner på å hate. Hatet avler bare tap og elendighet. Hvorfor skal man hate noen? Hatet stjeler også, det er en tyv, som forgifter hverdagen for deg og meg, det dreper og korrupperer. Hat og forakt har mye felles, det legger hindringer i veien for fremdrift, sannhet og rettferdighet. Hat ødelegger liv, ditt og mitt. Slik er det når jødehatet stjeler alt.

Tiden – Den ensomme vandrer

Av Albin Dalberg

Det går en ensom vandrer over jorden. Stødig og sikkert – med avmålte skritt - skrider han gjennom seklene, innhyllet i sin slørete kappe. Med vandringsstaven skriver han i sanden. Kun noen få kan lese Tidens skrift, før den viskes ut av regnet.

Den Evige vandrer – er TIDEN.

Det hendte ikke at TIDEN oppsøkte mennesket og bad om råd. Aldri gikk TIDEN til byene og kultursentrene for å hente visdom. TIDEN spurte ikke hvem som var statsminister og hvilken politikk som førtes. Religionsførere og hærførere gikk den EVIGE VANDRER forbi, uten å legge merke til dem.

Det ville heller ikke gagnet å oppsøke mennesket. De fleste mennesker ser ikke sin egen tid. Og om de hadde, ville de ikke vedkjenne seg sin egen tid. De fleste tider har fillete kapper av løgn, hykleri og svik, skjult under svulmende taler og skryt.

En sjelden gang fant TIDEN et ærlig menneske, ofte i en ussel hytte, der han fikk nattely. Da tok den ENSOMME VANDRER fram sin store bok – livet? – eller dødens bok? Kanskje det var begge? For døden er livets tjener. Den overtar der livet må gi opp.

I boka skriver han:

– På jorden bor i dag et merkelig

folk. Ingen TID har sett maken. De er intelligente og svært oppfinnsomme. De ser og hører de fjerneste avkroker av kloden og ferdes like godt i luften som på havet og landjorda. Med stor ferdighet regner de ut klodenes avstander og hankses med uhyrlige tall, som de har maskiner til å regne ut. De har vært på månen og fotografert og filmet.

Men det mest oppfinnsomme er deres våpen. De er geniale langt inn i galskap. Med dem kan de utslette mange kloder, om de blir brukt. Derfor må de være av Kains ætt.

Deres økonomiske velstand er større enn tidligere TIDER har drømt om. De fråtses i overflod, men blir aldri fornøyd. De skryter av fraserseriet og tror de er jordens utvalgte, enda de har skaffet det med samvitighetsløst bedrageri av andre.

Med sin industri og sine fabrikker som sprer ut giftig røyk, er de i ferd med å drepe dyre- og plantelivet. Elvene er forgiftet, så fisken dør, og de har allerede store vanskeligheter med å skaffe seg reint drikkevann. De store verdenshav er tilgriset av oljesøl, og de driver systematisk rovdrift på livet i havene. Flere arter er allerede utryddet.

Men de skjønner ikke at mennesket er en del av naturen, enda så intelligente de er. Allerede er de langt på vei med sin egen utslettelse. Den mest primitive TID har aldri sett maken til vandalisme. Skjønt tidligere

TIDER også brukte stor oppfinnsomhet til sjølutslettelse, men de hadde ikke midlene. No har mennesket midler i overflod til evig sjølutslettelse.

Kanskje det ennå er TID, om de får gangsynet igjen? Men dårskapen gir ingen visdom.

De er et troende folk og dyrker mange guder: Kapitalismen, Militarismen og Fanatismen. Men den største av deres guder kalles MAMMON, og de tror han har all makt på jorden. MAMMON måler alle i kroner og ører. De som ikke har verdi i kroner og ører, kastes utenfor imørket, fordi det lønner seg ikke.

Deres profeter kalles eksperter. De har stor kunnskap, men liten visdom. De sluker all lærdom rå og spør sjelden om rett eller rangt. Bare noen få av ekspertene er klarsynt. Men de kalles kverulanter og mørkemenn og regnes som en plage for samfunnet.

De er et folk av mange organisasjoner, som sentraliserer og generaliserer og lager prognoser. De setter nye navn på gamle ting og tror det er ny lærdom.

TIDEN legger fra seg sin store bok – livets? eller dødens bok? – Kanskje er det begges bok? Så går han videre den ENSOMME VANDRER, med avmålte skritt skrider han gjennom seklene. Med vandringsstaven skriver han i sanden, og regnet visker det ut.

Politisk menasjeri

Man har sine svin på skogen, og gjerne noen hellige kyr. Dem unngår man helst å slakte. Til slakt brukes «alreite dyr».

Stemmekveg er ei å forakte. La det en gang være sagt. Til konsum av valgflesk er de ønsket, så de går i partitakt.

Rever kan røkes ut. Værre med rev bak øret. På tinget røker man inne. Om røykelov vil man ingenting høre.

Vi merker ulv i fåreklær som øretuter til besvær. Mens stabukker i fåreklær helst stadig setter bukkeben, og sager av den grønne gren som andre rolig sitter på, mens noen prøver å forstå.

Svein Otto Hauffen

Drøm og politikk

Av Aase Brenne

Gjennom årenes løp har jeg hatt stor glede av å lese Brochmanns tekster i Sosialogisk tidsskrift fra 50-tallet. Jeg finner at dette fortsatt har stor aktualitet. Jeg skal her hente fram noen av hans synspunkter derfra.

Særlig interessant er hans analyse av drømmenes betydning i samfunnslivet. Han bygget her på Freuds psykoanalyse og hans påvisning av den rolle som drømmelivet spiller i det menneskelige sjel liv.

Når B.D.B brukte uttrykket drømmeliv i Stortinget, ble det oppfattet som en frase, en vits, mens det i virkeligheten refererte seg til det som er det eksakt riktige: drømmetilstanden i menneskene. B.D.B ville bevise at mennesket i sitt daglige liv, i det kollektive offentlige liv, levde på en måte som svarer til måten vi lever på når vi sover om natten.

Det første trekket vi kjenner igjen fra drømmen er at små bagateller, små forbrytelser blåses opp til store ting. De store

tyveriene, de som staten og institusjonene organiserer, de som gjør hele folket fattigere og fattigere, år ut og år inn, de ser vi ikke, fordi vi ikke er våkne, vi drømmer. Når et menneske myrdes, blir det stor ståhei over hele landet, men når mordet og tyveriet blir gjort stort nok, så forsøner vi oss med det. Det er ikke du og jeg som er herre over det. Det er massesjelens drømmeliv som hersker. Den offentlige moral sover.

Den gang vi hadde privat vinhandel i landet, ble det reagert på at en vinhandler tok opptil 100 % fortjeneste på simpel vin. Hele byen sto på ende, men da vinhandelen ble monopolisert og vi fikk statens velde offentlige vinmonopol, og det kom opp i mange hundre prosents fortjeneste på vin, da sluker en kamelen. For i drømme reagerer vi ikke. I drømmetilstanden er sensuren og kritikken borte. Bevissheten tar seg en blund, og de ubevisste tanker og følelser spiller fritt.

Spørsmålet er om vi i dag er i denne samme situasjon som på 30-tallet, at vi sover og derfor er lette å lure. Se på statsmenn og politikere. Se på masse mennesket av i dag i forhold til symbolet staten, kommunen og pengene. Se på alle hedninger i verden og deres forhold til billeddyrkelsen. De vet ikke hva de gjør. Vårt folk drømmer og opplever staten,

kommunen og andre tankeformer som virkelighet.

Et annet trekk som vi kjenner igjen i drømmen, er at meningsløshetene kan hope seg opp på hverandre i søvne uten at vi reagerer. Dette kan også skje i hverdagens virkelighet. De dikter alle liv i symbolene og tror på eventyret om kapitalens makt. Altså - i vår kollektive drømmeverden tror vi at bildene er virkeligheten selv, som f. eks. staten, som jo bare er et symbol for helheten, vi tror at staten er helheten selv.

Men hva er det som venter den sovende massesjel? Den vil våkne etter en tung søvn og drømmer. Mange mennesker i nåtiden er begynt å våkne og mange reagerer godt og kraftig. For å rette på det som er meningsløst, beror på at en er våken, ellers er der ingen handlekraft.

Se på velgermassen når de flyr til valgurnene. De drømmer at de blir lykkeligere og rikere. Nå har de rødgrønne lovet at det meste skal bli bra i vårt samfunn. Men kapitalismens

problemer vil vi nok fortsatt få merke i årene som kommer. Det vil bli konjunktursvingninger som rammer menneskene og som følger sin egen logikk. Og kapitalismen vil fortsatt skape globale naturkatastrofer. Vår oppgave er å holde oss våkne og være bevisste hvilke verdier vi lever etter.

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
1. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta